

Giới thiệu [Tfboys] Ngàn Con Hạc Giấy

Truyện [Tfboys] Ngàn Con Hạc Giấy của tác giả Mèo Cắn là một trong những câu chuyện teen nooit bất hủ nay. Lại là một mối tình giữa một cô gái trong sáng cùng với thần tượng của mình nhưng với nhiều tình tiết mới mẻ và thú vị, bạn đọc sẽ bị lôi cuốn bởi nội dung hiện đại, ấm áp.

Nó là một cô bé ngây thơ, trong sáng, nghịch ngợm. Nó có một điều ước nho nhỏ là sẽ được gặp thần tượng của nó, dù nó biết sẽ chẳng bao giờ nó có thể gặp được người nói thâm thương suốt ba năm qua. Vào một ngày, ba nó gặp vấn đề trực trực về công ty bên Bắc Kinh (Trung Quốc) buộc cả gia đình phải di cư sang đó sinh sống.

Không biết đây là vận may hay xui xẻo mà nhà nó lại gần bên cạnh nhà thần tượng nó chứ. Số phận của nó sẽ ra sao khi biết được nhà nó gần nhà người nó thâm thương trọn nhớ suốt ba năm qua?

Mời các bạn cùng đón đọc truyện.

Bạn đang đọc truyện [Tfboys] Ngàn Con Hạc Giấy được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Buổi Học Cuối Cùng

-LÊ HOÀNG BẢO NHI! Giờ là mấy giờ rồi mà con còn ngủ được. Có biết giờ muộn học rồi không?

Mẹ nó chạy bịch bịch trên hành lang, mở phanh cửa phòng của nó ra. Bà hét toáng lên.

Nó đang mơ màng trong giấc ngủ, cơ bản là đang mơ thấy thần tượng của mình thì bị tiếng hét của mẹ nó làm nó giật mình. Nó mở mắt ra, thấy mẹ đang chấp tay vào hông, phồng má tròn mắt nhìn nó.

-Mẹ làm sao mà phồng má tròn mắt thế?

Nó biết là mẹ nó lên đây để gọi nó và cũng biết tí mẹ nó sẽ làm gì nên nó vội kéo chăn trùm kín mặt.

-Mấy giờ rồi?

Mẹ nó kéo chăn ra khỏi người nó, dí cái đồng hồ vào mặt nó.

-Úm...7h20'... Sao? Chết cha, muộn học rồi!

Nó cuống cuống khi nhìn thấy cái đồng hồ mẹ vừa dí vào mặt mình. Nó vội lấy bộ đồng phục trong tủ rồi vào vệ sinh cá nhân.

-Sao mẹ không gọi con sớm hơn? _Bảo Nhi nói vọng ra.

-Mẹ gọi đến phát khăn cả cổ rồi mà còn ngủ. Tương dậy rồi mà vẫn chứng nào tật ấy.

Mẹ nó giả bộ cầu nhàu, trong khi đó bà đang bật miệng cười vì...

-Thôi, mẹ xuống đây!

Mẹ nó cố gắng nhìn cười rồi đi xuống nhà.

Trong khi đó, nó đang cuống cuống mặc quần áo.

-Trời, lại ngược rồi lại phải mặc lại. Xi..._nó cầu nhàu.

10' sau...

Nó đi ra với khuôn mặt cực kì đen sì khi nhìn vào điện thoại thân yêu có hình thần tượng nó sáng lên là đồng hồ báo thức, mới 6h30' sao?

Nó đi xuống từng bậc thang, nhìn về phía bàn ăn nơi mẹ nó đang cười nói vui vẻ, bà cầm cốc nước uống một hớp nhỏ thì nhìn thấy ánh mắt tức tối của con gái đang nhìn mình. Bà lắc cái ánh mắt ấy và nói:

-Con gái xuống ăn sáng nè.

-Mẹ, cái này là cái gì?

Nó nghiêng răng ken kết, đưa đồng hồ chết mà mẹ vừa dí vào mặt nó.

-Cái này mẹ không biết! Anh ăn tiếp đi em no rồi. Giờ em lên phòng cái đây.

Mẹ nó lảng đi, nó tức tối ngồi vào bàn ăn.

Sáng sớm ra hai mẹ con nó đã gây chiến với nhau rồi. Đúng là hết nói nôi. Ba nó lắc đầu ngẫm trong đầu.

-Sao thế con gái? Mặt con sao đen như đất nồi thế?

Ba nó dù biết là sáng nào cũng có tình trạng thế này mà vẫn cố hỏi cho có chuyện.

-Dạ, con không sao ạ.

-Bảo Bảo, ba có chuyện muốn nói với con!

-Dạ, con nghe đây. Ba nói đi.

- Chuyện là thế này. Công ty của ba đang gặp trục trặc về vấn đề làm ăn ở bên Bắc Kinh nên ba dự định là cả gia đình mình ngày mai di cư sang Bắc Kinh sống để tiện cho việc làm ăn bên đó.

-What? Ba nói sao? Sang ấy ư? Con không sang đâu. Ba và mẹ cứ sang đi.

Nó 1 mực từ chối khi ba nó nói cả gia đình di cư sang ấy sống. Nó ghét nhất là phải chuyển đi chuyển lại với cả hiện giờ nó đang rất vui khi ở đây nó có rất nhiều bạn.

-Ba mẹ không thể đi nếu thiếu con. Con ở đây 1 mình ba mẹ không quản được rồi sẽ thành đứa trẻ hư hỏng thôi.

Thực sự ông không yên tâm để nó sống 1 mình ở đây cho lắm.

-Con lớn rồi ba à.

Nó khẳng định nó cũng phải có tiếng nói trong nhà vì nó cũng lớn rồi. Nhưng lớn chỉ là về thể xác chứ tâm hồn còn non nớt lắm.

-Trong mắt của ba, con còn rất nhỏ và vẫn cần ba mẹ ở bên chăm sóc. Ba đã quyết định rồi. Con phải sang đó với ba mẹ.

-Nhưng...

-Không nhưng nhị gì hết. Mau ăn đi rồi còn đi học và coi như đây là buổi học cuối cùng ở đây đi._Ba nó gất lên.

Đây là lần đầu tiên nó bị ba quát nên nó cúi mặt xuống, không nói gì thêm. Ba nó đã quyết gì thì nó phải nghe thôi.

.

.

.

.

.

.

.

T/g: Lần thứ mấy viết truyện rồi ta, nhưng mong mọi người ủng hộ, có gì sai sót các bạn hãy góp ý cho mình nhé! Cảm ơn.

Bạn đang đọc truyện *[Tfboys]* *Ngàn Con Hạc Giấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Buổi Học Cuối Cùng - Đắm Nước Mắt

Ba nó trở nó tới trường, trên đường đi 2 cha con không nói với nhau 1 câu nào cả cho tới khi nó định mở cửa xuống xe.

-Bảo Bảo, ba xin lỗi vì chuyện vừa nãy nha. Con gái đừng giận ba nghen!

Ba nó thấy bộ mặt ủ rũ của nó, nghĩ rằng nó đang giận mình liền nói xin lỗi. Nó mỉm cười, mặc dù nó rất buồn nhưng nó vẫn ngại trang với dáng vẻ ấy.

-Ba không có lỗi gì cả. Ba chỉ lo lắng cho con nên mới làm vậy. Con hiểu mà!

-Ừ, cảm ơn con gái!_ba nó cảm thấy nhẹ nhàng hơn hẳn.

-Con chào ba, con đi học._nó lễ phép nói.

-Ừ, con vào đi. Nhớ chào tạm biệt các bạn nha. Ba đi làm giấy chuyển trường.

-Vâng.

_____Tại lớp 10A2_____

Nó vào trong lớp, để cặp lên bàn rồi ngồi xuống. Úp mặt xuống bàn, nó khóc rất nhỏ, dường như không phát ra tiếng vì nó không muốn ảnh hưởng tới mọi người.

-LÊ HOÀNG BẢO NHI.

Nghe thấy tiếng con bạn trí cốt gọi tên mình, nó định ngẩng mặt lên nhìn nhưng nghĩ lại mắt nó giờ đang sưng húp lên. Nó không muốn mọi người bu đến hỏi nó.

-Cái con trời đánh này, dở gòi sao nay mà đi học sớm thế? Không định lập kỷ lục với tao nữa sao?

Ngọc Anh đến bên nó vỗ vào vai mà nói. Chợt, nhỏ nhận ra con bạn mình nay sao lại nằm úp mặt thế này. Thường ngày con này gắng-tơ lắm mà sao này yếu xìu thế này.

-Bảo Bảo, mày bị sao thế? Trong người không khỏe sao? Đầu mày đâu có nóng. Rốt cuộc mày làm sao mà cứ nằm soài ra như đũa sắp chết thế này?

Ngọc Anh hỏi liên hồi, hết sờ trán rồi sờ đầu làm nó phát tức:

-Mày đừng trò này lại đi! Hu hu...

Nó đang khóc sao? Đây là lần đầu tiên, nhỏ thấy nó khóc đó. Nhìn nó bây giờ thật đáng thương.

-Đứa nào ăn hiếp mày hả?

Con nhỏ này ngu thật. Nó là đầu gấu trong trường, nó đi qua ai cũng phải cúi chào, ai cũng sợ. Lấy đâu ra thằng, con nào dám ăn hiếp nó.

-Không._nó ngừng khóc rồi lau nước mắt.

-THẾ LÀM SAO MÀY KHÓC?_nhỏ hét lên làm mọi người xung quanh nhìn về phía nó và nhỏ.

-Mày điên à? Nói nhỏ thôi.

Nó nhanh tay bịt miệng nhỏ lại.

-Ừ. Sao mày lại khóc?_nhỏ cố gắng điều chỉnh âm thanh.

Nó kể chuyện sáng nay ba con nó nói chuyện với nhau cho nhỏ nghe. Kết lại đầu đuôi câu chuyện của nó là ánh mắt của bao nhiêu con người nhìn nó với vẻ không muốn xa. Họ bu lại chỗ nó hỏi.

-Sur tỷ, sur tỷ định chuyển sang Bắc Kinh học sao? Đệ sẽ nhớ tỷ nhiều lắm!

Dương Huy, thằng đệ tử trung thành với nó nhất từ năm học cấp 2 đến giờ. Thằng ấy vừa đi vào lớp định ra chỗ nó thì nghe thấy nó kể liền nói.

-Đúng vậy chúng tớ sẽ rất nhớ cậu đó, Bảo Bảo.

Thảo, lớp trưởng lớp nó nói và sau đó là từng đứa từng đứa nói theo. Cả lớp nó tuy là cái lớp nghịch nhất trường, học giỏi nhất trường và cũng là lớp đoàn kết nhất trường nên 1 khi có đứa nào sắp chuyển sang trường khác là đứa nào đứa ấy lại không muốn xa nhau.

-Tớ cũng sẽ rất nhớ mọi người!

Nó nước mắt ngắn, nước mắt dài, ôm tất cả mọi người vào lòng rồi cả lớp đều khóc. Cho tới khi Ngọc Anh nói:

- Thế là mày sắp được gặp Idol của mày bên Bắc Kinh rồi còn gì? Con ngốc này.

Ngọc Anh ôm nó vào lòng khóc.

- Chắc gì tao đã gặp được người ta. Giả lại tao không muốn xa mày đâu con điên. _ nó nói

- Tao cũng vậy. Con khùng. Mày khóc ướt hết áo tao rồi nè. Con tó. _ nhỏ nói.

- Áo tao cũng bị ướt nè. _ nó.

Cả lớp nó cứ khóc ròng cho tới lúc tiếng trống trường vang lên. Đứa nào đứa nấy đều về chỗ của mình, cô chủ nhiệm vào. Lớp trưởng hô:

- Cả lớp chào cô.

- Chúng em chào cô.

Giọng đứa nào đứa ấy cũng khàn vì vừa gào vừa khóc.

- Cả lớp ngồi xuống. Mất các em bị sao mà sung húc lên thế kia?

Cô giáo hỏi, trong khi đó mắt cô cũng sung.

- Dạ. Cô ơi, sao mắt cô cũng sung lên như bọn em vậy? _ thằng Huy hỏi ngược lại.

Đúng là chỉ có nó mới hiểu cả lớp đang nghĩ và muốn hỏi gì.

- Bảo Bảo, có thật là em định chuyển trường sang Trung học không? _ cô giáo

- Vâng. _ nó cúi mặt xuống, khóe mắt cay cay.

- Em đi cô sẽ rất nhớ em đó.

Cô Mai, cô giáo chủ nhiệm lớp nó. Cô là 1 người rất yêu mến các em học sinh. Cô rất hiền, dạy môn Văn rất dễ hiểu nên đứa nào cũng thích học Văn cô ấy. Cô như người mẹ thứ 2 của lớp vậy nên khi có em học sinh nào chuyển đi là dường như cô lại khóc. Và nó là người mà cô đang hỏi, mắt cô sung là khóc vì nó bây giờ.

- Đây là buổi học cuối cùng của bạn Bảo Nhi. Cô sẽ cho lớp ta ôn lại kỷ niệm với bạn ấy nha. _ cô Mai nói

Cô đi xuống ôm nó vào lòng rồi khóc.

Ngày hôm ấy như kéo dài ra khiến nó không muốn xa lớp học quây phá này...

Bạn đang đọc truyện *[Tfboys] Ngàn Con Hạc Giấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Chuyện Ở Sân Bay

«Phải mãi mãi xa ngôi nhà này với bao kỉ niệm sao?»

Nó đưa mắt nhìn ngôi nhà gắn liền với nó gần 10 năm qua.

- Bảo Bảo, nhanh lên con sắp trễ rồi. _ mẹ nó dục.

- Vâng.

Nó lấy cái điện thoại ở ba lô ra, chụp một bức ảnh làm kỷ niệm rồi chạy ra xe, mở cửa vào:

- Con làm gì thế? _ mẹ

- Con chụp ảnh kỷ niệm thôi! _ nó

_ Ủ.

___Tại sân bay Nội Bài___

«Con nhỏ này làm gì mà chưa tới chứ. Hôm qua hứa là tiễn mình rồi mà... Ui, sắp tới giờ rồi.»

Nó đứng chấp tay vào hông nhìn đồng hồ, miệng thì không ngừng lẩm bẩm.

-Bảo Bảo, mau ra đây kiểm soát lại vé đi.

Mẹ nó gọi, nó cuống cuống, mắt không rời cái cửa, chỉ hi vọng là con bạn mình sẽ tới kịp. Nó vừa đi vừa chửi rủa con bạn đáng chết của mình.

«Nó định không đến thật ư? Mày nhớ đấy con điên. Nao về Việt Nam, tao sẽ xử mày...»

-Hừ...

Nó đang định ra chỗ kiểm soát lại vé thì Ngọc Anh từ đâu chui lên, hù nó 1 cái làm nó suýt ngã xuống đất. Con nhỏ biết nó yếu bóng vía nên dùng cái trò này để phá nó.

-Con điên, mày tính làm tao bị nhồi máu cơ tim chết ngay tại đây à? Mày có biết tao đợi mày gần tiếng đồng hồ rồi không? _Nó cầu nhau, nhìn nhỏ mà trách mắng.

-Tao xin lỗi. Tao biết tao sai rồi mà. Coi như đây là quà bồi thường cái gần tiếng mày chờ tao ha.

Nhỏ đưa quà cho nó, nó cười khúc khích rồi chạy ra chỗ kiểm soát.

-Tao sẽ mở khi nào tới đó. Bye bye cưng, khi nào về tao sẽ có quà cho mày.

Nó giờ tay vẩy vẩy rồi chạy vào trong. Ngồi lên máy bay, nó nhìn qua ô cửa sổ, ánh mắt nhìn xa xăm, giọt nước mắt lăn trên gò má. Nó nhắm mắt lại và thiếp đi từ lúc nào không hay.

___»»»««Bắc Kinh___»»»««đúc 13h»»___

Nó ngáp ngán ngáp dài ngán đến nỗi mà con ruồi còn có thể chui vào được.

-Một quá.=.=

Nó phang 1 câu làm bố mẹ nó suýt ngất vì câu nói ấy của nó. Từ lúc lên máy bay tới giờ nó chả động chân động tay vào 1 việc gì, chỉ trừ 1 việc trọng đại nhất của nó là nên máy bay đánh 1 giấc ngủ cho tới khi xuống đến nơi.

-Bảo Bảo, con đứng ở đây nha. Ba mẹ đi làm cái này 1 chút nha. Nhớ là đừng có đi đâu xa, ba mẹ không tìm được con đâu. Đứng im đây nghe chưa?

Mẹ nó dặn đi dặn lại, làm như nó là con nít không bằng. Nó cứ gật gù gật gù, nhìn bóng dáng của 2 quý phụ huynh đi xa.

Nó ngán ngẩm ngồi xuống ghế ngay cạnh mình. Rồi lại chơi trò đứng lên ngồi xuống, ngồi xuống lại đứng lên. Chán trò này rồi, nó lại quyết định là ngồi im 1 chỗ nghịch điện thoại.

Ở phía xa cách chỗ nó khoảng 5 hàng ghế chờ, mọi người tự nhiên chạy ra bu lại ở 1 chỗ, rồi hét toán lên. Cảm thấy trước mặt mình tự nhiên thừa thớt, chính xác hơn là sân bay tự nhiên trở thành cái chợ vỡ. Nó nhìn xung quanh thấy mọi người đang xúm xúm lại 1 chỗ, nó nhún vai tự nhắc: «Không quan tâm»

Một đại tỷ trên tay cầm tấm banner chạy ra chỗ nó rồi hét lớn:

-DỊCH DƯƠNG THIÊN TỈ.

Trời đất, hét ở đâu không hét cứ nhằm chỗ nó là sao? Làm nó giờ ong hết cả đầu óc rồi nè. Tội nghiệp.

«Cái bà chị này bị điên sao mà tự nhiên chạy ra chỗ mình hét tên thần tượng mình chứ. Thiên Tỉ đâu có ở đây. Ồ, mà khoan tấm banner đó. Chả lẽ...»

Nó nghĩ trong bụng rồi tự nhiên đứng dậy hét toáng lên:

-Aaaaaa....

Rồi nó chạy ra nơi mọi người đang bu lại, vừa chạy ra thì bị tỷ tỷ nào đó đẩy nó làm nó ngã bịch xuống đất.

«Ôi, cái mộng của tôi. Sao họ quá đáng thế không biết, tự dưng hầy mình. Trời ơi, sao nay sui seo vậy? Khi không bị người ta hầy ngã lại con không được gặp Idol của mình chứ. Hu hu...»

Nó gào thét trong lòng. Bỗng, có 1 bàn tay xòe ra ngay trước mặt nó. Nó ngẩng mặt lên nhìn:

-Thiên Ti.

Nó ngạc nhiên khi thấy Thiên Ti đứng ngay trước mặt mình. Anh nhanh tay bịt miệng nó lại rồi nói:

-Có sao không?

Câu hỏi ấy thật sự rất ảm khiến nó đơ 1 lúc, nó ấp úng trả lời:

-Tớ...Tớ không sao.

Thiên Ti lại đặt bàn tay của anh trước mặt nó, nói:

-Đứng lên đi.

Nó cầm lấy bàn tay ảm áp của anh, anh kéo nó đứng dậy.

-Cảm ơn cậu. Nhưng không phải cậu đi ra ngoài kia rồi sao, sao lại ở đây? _nó hỏi luôn vào chủ đề.

-Cái này, cậu không lên biết vẫn hơn. Tôi đi đây.

Thiên Ti nói giọng lạnh lùng, rồi đi. Nó nhìn theo bóng dáng anh đi xa dần mà thấy tiếc nuối vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *[Tfboys] Ngàn Con Hạc Giấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Theo Dõi

-Chỉ mong là sẽ gặp thần tượng lần sau thôi!

Nó đứng 1 mình ở đây lẩm bẩm, tay để ở trước ngực như kiểu gặp chuyện gì đó, mặt ngây ngây như con gà mái tây.

-Anh, Bảo Bảo đâu rồi nhì? _mẹ

Ba mẹ nó đi ra chỗ vừa nãy nó đứng mà không thấy. Thế là ba mẹ nó phải chia nhau ra tìm nó.

-Ai nhìn giống con gái mình thế nhì? _ba nó nói

Hai ông ba này, ngố thật! Đây là con gái hai ông bà chứ ai! Ba nó kéo mẹ nó đi ra chỗ nó đang đứng, vỗ vào vai nó 1 cái. Nó quay ra nhìn nói:

-Ba, mẹ. Sao 2 người ở đây?

Nó như kiểu mất trí nhớ tạm thời í, rõ ràng nó đi cùng ba mẹ sang đây đâu phải 1 mình nó sang đây đâu.

-Bảo Bảo, con không khỏe sao?

Mẹ nó sờ đầu nó xem có sốt không, vì trí nhớ của nó có vấn đề mà. Cứ chốc chốc lại mất trí nhớ.

Nó lắc đầu nhìn mẹ nó khó hiểu. Mẹ nó biết giờ nó đang thắc mắc về câu bà nói. Bà liền giải thích:

-Con quên rồi sao? Ba mẹ cùng con sang đây mà.

Nó gãi đầu, nhìn mẹ cười. Không phải là nó không nhớ mình đi cùng với bố mẹ mà là vì nó vừa thấy thần tượng nó mà quên bén đi mất, mình sang đây cùng ba mẹ.

-Thôi, 2 mẹ con ra đây ba trở về nào. _Ba nó lên tiếng.

-Đây là nhà mình sao, đẹp quá à.

Nó hét lên khi thấy ngôi nhà trước mặt mình. Lấy máy ra chụp hình.

-Nhà mình ở đây cơ mà.

Ba nó chỉ cái nhà đối diện với nhà mà nó khen.

-???

Dấu hỏi chấm được hiển thị ngay trên đầu nó khi ba nó nói. Nó lững thững đi theo ba nó.

«Nhà kia đẹp thế, kể nhà í là nhà mình thì tốt quá thế. Chả biết nhà ai nữa.»

Nó quay lại nhìn ngôi nhà ấy mà xót xa trong lòng.

-Bảo Nhi, con mang cái này lên phòng đi._mẹ nó

-Dạ.

Nó chạy vào cầm 1 sấp ảnh có hình Idol lên tầng.

20' sau

-Mẹ ơi, mẹ cho con đi ra ngoài chơi nha!

Nó từ trên tầng bước xuống, nói với mẹ nó.

-Con định đi đâu?_mẹ

-Con đi dạo phố.

Nó nhanh nhẩu trả lời.

-Ừ, đi 1 tí là về nha.

-Vâng, mẹ tuyệt nhất. Moa moa...

Nó thom vào mà mẹ nó rồi chạy lên tầng, 1 hành động không khác gì con nít khiến mẹ nó lắc đầu mà cười.

Nó mặc một cái áo phông màu trắng ngắn tay có hình 3 cái nón ở trước ngực, quần jean màu đen có sọc vài chỗ, búi tóc cao như kiểu bình thường (vì tóc nó dài) rồi đội mũ màu đen có chữ TFBOYS. Trông nó giờ cũng ngầu ngầu phết, nhìn cá tính hơn hẳn.

Nó đi xuống chào ba mẹ rồi xỏ đôi giày màu đen kẻ trắng mà nó yêu thích nhất vào.

Nó hiên ngang đi ra đường, dáng đi không khác gì xã hội đen cả (đó là cách đi thoải mái của nó). Thấy mọi người cứ nhìn chằm chằm vào mình, nó nở nụ cười nhạt rồi thay đổi cái dáng đi của đàn ông đi.

-Á, kia...kia có phải là Thiên Tỉ không? Nhìn cái dáng í quen lắm. Đi theo thử coi.

Nó nhảy cẫng lên khi thấy thân tượng của mình, rồi quyết định theo dõi thân tượng mình đang đi đâu.

-Ồ, Thiên Tỉ đến đây để làm gì thế nhỉ?

Nó thắc mắc khi thấy anh đang đi vào 1 tòa nhà lớn. Thấy anh mở cửa đi vào, nó chả biết làm gì hơn là ngồi trước cổng nhà người ta. Đợi.

-Chả biết tới đây để làm gì nữa.

Nó làm bàu 1 mình, độc thoại từ nãy tới giờ. Chờ lâu qua, đâm ra nó cũng ngủ luôn từ lúc nào không biết.

-Nè, nè.

Một bàn tay đập vào người nó làm nó giật mình quay ra chữ:

-Tổ tông nhà đứa nào dám đập vai bổn cô nương...

Nó quay ra, ngạc nhiên khi thấy người đập vai mình chính là Idol của mình. Nó há hốc mồm, cứng họng không nói lời nào.

-Làm gì ở đây vậy? Theo dõi tôi sao?

Thiên Tỉ cau mày tỏ thái độ không mấy vui khi có người theo dõi mình và câu nói của nó vừa nãy.

-Ai...Ai theo dõi...Cậu?

Nó lúng túng không biết giải thích thế nào cho anh hiểu.

-Hình như tôi và cậu gặp nhau ở đâu rồi thì phải?

Thiên Ti nhìn nó, cố nhớ lại mảnh kí ức của anh vì nhìn nó quen lắm.

-Tôi...tôi và cậu đâu quen nhau. Xin phép tôi về trước.

Nó lấy mũ che đi khuôn mặt sợ anh nhận ra mình, rồi chạy đi luôn.

«Cô gái ấy là người mình gặp ở sân bay mà. Sao cô ta lại theo dõi mình. Thật đáng ngờ.»

Bạn đang đọc truyện *[T/boys]* *Ngàn Con Hạc Giấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Hiểu Lắm

-Phù... Không biết cậu ta có thấy mặt mình không nhỉ? Mong là không thấy vì nếu thấy là nguy to.

Nó thở phào nhẹ nhõng, dạo khu phố rồi về. Trên đường đi về, nó cứ nghĩ đến thần tượng của nó.

Tại sao Thiên Ti lại vào tòa nhà đó nhỉ? Ở Sân bay rõ ràng là nó thấy anh đi ra khỏi sân bay rồi mà sao anh vẫn còn ở đây giúp nó? Chả lẽ, Thiên Ti có người anh song sinh? Không thể nào, nếu có người anh song sinh thì sao trên mạng lại không có tin tức í.

Nó suy nghĩ vẩn vơ mà không biết đi về nhà từ lúc nào. Nó cứ đứng trước cổng đang định nghĩ gì đó nhưng nghĩ không ra nên cứ đứng đờ ra.

-Bảo Nhi, sao con không mở cổng đi vào mà cứ đứng trước cổng làm gì?

Mẹ nó vừa đi mua ít thức ăn từ siêu thị về. Vừa xuống taxi trả tiền công thì thấy con gái mình đứng trước cổng nhà mà không mở vào.

-Dạ? _ nó giật mình

-Con bị sao à? _ mẹ

-Dạ, không sao ạ.

-Vậy mở cửa cho mẹ đi!

-Tuân lệnh.

Nó giờ tay, bắt chước kiểu quân đội rồi mở cửa cho mẹ vào.

Đêm đã về khuya, một ngày qua đi đối với nó rất mệt mỏi. Một thì mệt thật nhưng tại sao nó lại không ngủ được chứ? Nhắm mắt lại rồi mở mắt ra, mở mắt ra rồi nhắm mắt lại. Nó cứ lặp đi lặp lại mỗi động tác ấy nhưng không tài nào ngủ nổi. Nếu vào giờ này thì cá chắc rằng nó đang ngủ không biết trời trăng mây hoa gì rồi.

Nó có 1 khái niệm là nếu ăn và ngủ rất quan trọng đối với đời sống hằng ngày. Nếu không ăn không ngủ sẽ kiệt sức mà chết. Và nó là thành phần mắc chứng bệnh mất ngủ đây.

Nó ngồi bật dậy, đi thay quần áo xỏ giày rồi đi ra ngoài. Đường phố ở Bắc Kinh về đêm thật đẹp. Nó đi dạo quanh khu trung cư gần nhà nó rồi đi đến công viên nước.

Tại đây có rất nhiều cặp tình nhân đi lại. Nhìn người ta có đôi có cặp, còn mình thì đi có mỗi mình. Cảm thấy có chút gì đó buồn buồn trong lòng. Nó ngồi xuống ghế đá cạnh vòi phun nước, nó quay lại định nghịch nước thì thấy thần tượng của mình đang ngồi với 1 cô gái nào đó. Họ nói chuyện vui vẻ, cười cười nói nói, cách cho nó khoảng 2,3 cái ghế.

«Chắc không phải Thiên Ti đâu. Cả ngày nghĩ đến Thiên Ti nhiều quá rồi đấy.»

Nó lắc lắc đầu, rồi quay trở lại tư thế cũ. Nét mặt có chút đượm buồn, bảo đó không phải là Thiên Ti mà ánh mắt cứ nhìn về phía hai người bọn họ như không muốn họ đi chút nào.

Bất chợt họ đứng dậy và bỏ đi. Nó cũng chả hiểu vì sao nó lại đi theo họ nữa. Lòng thì không muốn nhưng cái tính tò mò nó cứ bắt đi cơ. Bực thật!

Cái ngõ này, cái nhà kia sao quen thế nhỉ? Sáng nay nó cũng đi theo Thiên Ti tới đây mà, còn bị anh phát hiện nữa. Nhắc đến chuyện này nó lại thấy xấu hổ... À khoan đã, người con trai kia chắc lẽ là Dịch Dương Thiên Ti, còn người con gái đó là bạn gái của anh?

Tim nó tự nhiên thấy đau đau khi nó nghĩ về chuyện đó. Tại sao nó lại đau chứ? Đáng lẽ phải lên vui vì thần tượng mình có bạn gái chứ? Tại sao nó lại chả thể vui lên tẹo nào mà chỉ thấy thêm buồn thôi? Hay nó đang ghen tị với cô gái đó. Đích thị là vậy rồi!

Nó không đi theo nữa mà ngồi xuống chỗ cây bàng lảng kia. Nước mắt nó không kìm được mà lăn trên gò má ấy. Mùa hè cũng là mùa mà hoa bàng lảng nở, hoa rơi vào lòng nó như an ủi cho nó 1 phần nào. Chỉ gió thì lướt qua như khuyến nhủ nó rằng «Em đừng khóc, rồi chuyện đó sẽ qua thôi mà»

Nó cũng hiểu là dù gì giữa thần tượng và 1 người tầm thường như nó làm sao có thể với tới. Tốt nhất là hãy quên chuyện này đi và hãy cho là chuyện này chưa từng xảy ra. Nó, Lê Hoàng Bảo Nhi sẽ mãi mãi là Thiên Chi Hạc trung thành của Dịch Dương Thiên Ti.

mèo: Điện thật rồi!

Thiên Ti, sau khi đưa cô bạn về thì cũng đi dạo phố một chút rồi mới có ý định về. Vừa đi qua chỗ cây bàng lảng (nó đang) thì giật mình vì thấy 1 con ma nữ đang giơ tay như thể đang thề gì đó. Anh tốt bụng lại hỏi:

-Cô gì ơi.

-Hử?

Nó quay ra, đập vào mắt nó là hình ảnh của anh: thần tượng của nó.

-Cậu là...

Nó như nhận ra anh là thần tượng của nó liền đứng phát dậy. Anh cũng như nhận ra nó và nhớ lại

«A, thì ra là cô gái đó»

Nó im lặng, không nói 1 câu nào, cứ thui thủi đi sau lưng anh. Cố gắng giữ khoảng cách vì sợ fan của anh biết là sẽ không yên đâu.

-Cậu, sao sáng nay lại theo dõi tôi?

Anh đột ngột hỏi nó làm nó giật mình.

-À... Ồ...thì đi ngang qua thôi. Ai theo dõi cậu làm gì._nó ấp úng.

-Thật?

Thiên Ti tự nhiên dừng lại, quay về đằng sau suýt thì nữa thì nó *bình* Cái đầu vào mặt anh rồi.

-Chả...thế.

Nó lúng túng không biết xử thế nào. Chỉ sợ... Fan của anh ấy thấy...

-Mùi giả dối từ đâu đó đang bay ra._anh

-Hử, thế cậu với cô gái đó là người yêu của nhau à?

Nó lảng sang cái chủ đề mà nó đang thắc mắc.

-Là bạn cùng lớp.

Nghe được câu nói đó, nó cảm thấy nhẹ những hẫ.

«Lạy phật, cuối cùng cũng thở được. Hóa ra chỉ là hiểu lầm...» Nó nghĩ trong lòng.

-Mà cậu hỏi cái đấy làm gì?_Thiên Ti.

-À, không có gì. Còn nữa, cái chuyện ở sân bay. Tại sao...

Chưa để nó nói xong, anh đã nói:

-Chuyện ấy là 1 vụ cứu tình giả tôi để đánh lạc hướng Fan.

-Ồ, vậy thôi. Cảm ơn vì đã nói. Bye bye.

Nó chào tạm biệt rồi chạy tốt đi.

Bạn đang đọc truyện [T/boys] Ngàn Con Hạc Giấy được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Nguy Rồi

Thiên Ti vu vơ mỉm cười nhìn theo hướng nó. Đã bao lâu rồi nụ cười ấy còn hiện về trên đôi môi của anh? Nụ cười cũng vụt nhanh đi và để lại là gương mặt lạnh lùng không biểu cảm vốn có.

Nó thì sau khi nghe Idol của mình nói xong lòng nhẹ đi biết bao... Về đến nhà leo lên tầng, ngủ luôn cho tới sáng...

___ 10 giờ sáng ___ Tại Bắc Kinh ___

-LÊ HOÀNG BẢO NHI! Con mau dậy cho mẹ, con gái con đưa ngủ đến tận 10 giờ mà nay nhà mình lại có khách. Mau dậy nhanh lên.

Đúng là sáng nào cũng có thánh ca à nha! Nó nghe mà phát chán đi được, cố ngủ tiếp và cũng chả muốn rời xa chăn gối ấm áp, mắt mẹ này cá...

-Bảo Nhi, mẹ cho con 3 giây. Nếu không dậy là mẹ sẽ không cho con tiền tiêu vặt hàng ngày nữa.

Mẹ nó nhắc đến tiền, nó mới nhớ. Tài khoản hiện giờ trong con lợn của nó là 0 đồng. Chính xác hơn là chả có đồng nào í. Một hào cũng hổng có. Nó liền bật dậy, giơ tay chấp vái mẹ:

-Mẹ yêu ơi, con yêu mẹ nhiều. Mẹ luôn là phật sống trong đời con. Mẹ đừng cắt tiền tiêu vặt của con mà. Con dậy luôn nè.

Nó chạy bắn vào trong làm vệ sinh cá nhân. Mẹ nó biết ngay mà, chỉ có cách này mới dụ dỗ được nó thôi.

Nó đi xuống dưới nhà, vurun vai, ngáp 1 cái rõ to. Nó đi vào phòng bếp, thấy mẹ nó:

-Mẹ ơi, có gì bỏ vào mồm không? Con đói quá.

Nó than vãn, bụng thì đang kêu gào vì đói. Mẹ nó thờ dài nhìn nó:

-Đây, của cô công chúa đáng yêu của tôi đây. Con lên thay đồ đi, tí nhà có khách đấy.

Nó cầm lấy miếng bánh sandwich mà mẹ đưa cho, nó cắn 1 miếng rồi nói:

-Thanks you. Mà khách nào mà mẹ làm đồ ăn nhiều thế?

-Đôi tác làm ăn với ba, con ạ! Bác ấy là hàng xóm đối diện nhà mình đó.

-Ồ, vậy ạ! Thôi, con lên phòng thay đồ đấy. Mẹ cho con 2 miếng bánh sandwich trên bàn nha.

Nói rồi, nó cầm nhanh cái đĩa đựng 2 miếng bánh trên bàn, chạy vèo lên tầng. Mẹ nó nhìn nó chỉ cười trừ.

Ting toong...

Tiếng chuông vang lên, mẹ nó theo phản xạ liền dừng công việc mà ra mở cửa.

-A... Chào cả gia đình, mời anh chị và các cháu vào.

Mẹ nó mặt hớn hờ khi nhìn thấy khách mà bà mời đã tới. Bà mời họ vào trong nhà rồi kêu nó xuống. Khổ nỗi nó đang ăn sandwich tự nhiên bị mẹ gọi xuống đành nhét chọn miếng bánh cuối cùng vào mồm, miệng nhai nhồm nhoàm không sao thừa nổi.

mèo: tham ăn

Nó chạy vội xuống dưới nhà, cũng may là nó thay xong quần áo rồi. Vì nhà có khách nên nó ăn mặc cũng không giống như thường ngày cho lắm. Nó buộc tóc cao theo kiểu đuôi ngựa, diện cho mình áo trắng dài tay sovín với chân váy xòe màu đen vì nó thích nhất là 2 màu đen và trắng, và đeo đôi giày thể thao màu đen.

Nó biết là tí xuống thể nào cũng bị mẹ lờm quýt cho vì cái tội không đi giày cao gót theo mẹ dặn. Nhưng biết là thể nào bây giờ? Nó ghét nhất là đi giày cao gót, vì nó làm chân Bảo Nhi sưng lên và cũng không tiện chạy bộ.

Nó đi xuống dưới nhà, trông bộ dáng của nó giờ vô cùng thảm hại. Miệng nhét cả miếng bánh sandwich nên không nói chuyện được, chỉ biết cúi chào mà thôi. Nó đi vào trong bếp lấy nước để uống, đang định cầm cốc nước thì đập vào mắt nó là anh đang ngồi ngay trước mặt nó. Điều này làm nó bị nghẹn thức ăn ở cổ họng, nó cố không để phun hết thức ăn trong miệng ra vì điều đó gây ảnh hưởng không mấy tốt với anh.

Nó cố nuốt hết lượng thức ăn ấy vào dạ dày của mình. Nuốt được xong, nó cảm thấy nhẹ nhõm, dễ chịu hơn. Nó kéo ghế ra, ngồi đối diện anh.

-Em chào chị.

Nam Nam từ đầu xuất hiện, cúi đầu chào nó. Nó mỉm cười đáp lại:

-Chào em, Nam Nam.

Vì anh là thần tượng của nó nên nó cũng biết sơ sơ về gia đình của anh. Nhất là đứa em trai tên Nam Nam đang đứng trước mặt nó.

Nam Nam ngơ ngác nhìn nó, hỏi:

-Ồ, sao chị biết tên em? Em đã giới thiệu đâu.

-À, ờ, chị chị... Tại chị thấy mẹ chị có nói về gia đình em nên chị mới biết tên em.

Trời đất, lời biện minh của nó làm nó muốn vả vào mồm mình quá. Lúng cụng quay trời.

-Vâng, chị tên gì? _Nam Nam lại hỏi tiếp.

-Chị tên Bảo Nhi.

Nó cười tươi, lộ ra cái răng khểnh duyên chết người. Nam Nam cũng bị đơ vì nụ cười đó.

-Em bao nhiêu tuổi rồi? _nó

-Dạ, em 5 tuổi ạ.

Nam Nam lễ phép đáp lại.

-Chị Bảo Nhi, chị xinh thật đó!

-Em cũng xinh trai lắm đó, Nam Nam à.

Nó nhé má phúng phính của làm Nam Nam rồi cười, làm cậu bé mặt đỏ ửng như quả cà chua.

Anh vẫn ngồi đấy, không nói cũng chẳng cười, chỉ lặng lẽ cầm cái điện thoại chơi game mà thôi. Nó liếc mắt nhìn anh, rồi thu đôi mắt về.

Bạn đang đọc truyện *[Tfboys] Ngàn Con Hạc Giấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Cậu Là Fan Ai?

Cả nhà ngồi vào bàn ăn cơm, nó đang ngồi đối diện anh thì bị mẹ nó và mẹ anh đuổi sang bắt nó ngồi với anh. Nhưng cũng may Nam Nam cũng muốn ngồi cùng nó lên nó cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều vì Nam Nam ngồi giữa nó và anh. Nên nó có thể viện cớ gấp thức ăn cho Nam Nam rồi lén lút nhìn anh.

Anh ăn thật từ tốn, đến cả ăn cũng đẹp dễ sợ thì sao nó không ngó nhìn anh bây giờ.

-Chị Bảo Nhi, chị gấp cho em miếng thịt gà nha!

Nam Nam kéo kéo vào áo nó, làm nó giật mình thu đôi mắt vừa nhìn anh lại và cười với Nam Nam.

-Ừ.

Nó gấp miếng thịt gà vào bát Nam Nam, rồi tiếp tục liếc nhìn anh. Cả bữa nó chẳng động chạm được 1 hạt cơm nào vì chỉ cần nhìn anh, nó đã cảm thấy đủ no rồi.

-Bảo Nhi, nếu con ăn xong rồi thì dẫn Thiên Tỉ lên phòng chơi đi.

Mẹ nó tự nhiên lên tiếng làm nó giật mình, hóa ra anh ăn xong từ lúc nào rồi. Chẳng qua là đang nghịch điện thoại thôi.

-Dạ, vâng._nó

Nó đứng dậy, đi trước để dẫn đường cho anh. Trong đầu nghĩ: «Sao cậu ta, anh như mèo vậy? Ăn có mỗi tí hà.»

-Mẹ ơi, con ăn xong rồi. Con đi cùng với anh chị nha.

Nam Nam nhanh nhẩu để bát cơm vẫn còn ít thức ăn xuống. Cậu nhóc chỉ sợ chị Bảo Nhi đi mất thôi.

-Con chưa ăn xong mà. Mau ngồi xuống ăn đi, ăn xong mới được đi.

Mẹ anh nói. Nam Nam im phắc, nghe lời mẹ ngồi xuống. Cậu bé tiếc nhìn nó và anh đi lên từng bậc thang.

Nó và anh từ khi lên bậc thang chả nói năng gì. Tới phòng nó, nó mở cửa ra rồi mời anh vào. Đơn giản là vậy vì nó cũng chả có chuyện gì để nói với anh ngoài thắc mắc hôm qua anh đã giải thích rồi.

-Công nhận phòng cậu cũng đẹp thật.

Anh bỗng nói ra câu ấy làm nó giật mình. Nó nhìn quanh không thấy anh đâu, thì ra anh đã ngồi ở trên giường nó rồi. Nó ập ừ nói:

-Tớ thấy bình thường mà.

-Cậu thích màu xanh dương?

-Ừ. Vì nó làm tớ thấy mát vào mùa hè.

-Thế còn đông?

-Thì lạnh.

mèo: thực ra Bảo Nhi thích 3 màu đó là xanh, đen và trắng. Xin lỗi vì kể thiếu.

Nó bình thần trả lời. Có lẽ giờ nó không cảm thấy ngại khi giao tiếp cùng anh nữa.

-Cậu là fan của TFBOYS?

Anh đột nhiên hỏi sang vấn đề khác, làm nó nhìn anh mà kinh ngạc. Nó nhìn quanh phòng nó, rồi nhìn về phía anh

«Minh đâu có treo hình của TFBOYS đâu mà cậu ta lại biết mình là fan chứ? Hay cậu ấy ra bàn học, thấy mấy quyển vở? Cũng không phải, từ nãy tới giờ cậu ấy đâu có ra bàn học mình»

-Chắc fan của Khải ca rồi.

Anh tự dưng nói giọng lạnh như băng. Tại sao lại thế? Chỉ vì màu trong phòng nó thôi sao?

Căn phòng đã là màu của sự băng giá nay lại trở lên băng giá hơn khi có giọng băng lãnh của anh.

-Không, tớ không phải fan của anh ấy. Cậu hiểu lầm rồi!

Nó chối ngay, sợ anh hiềm lắm. Sợ là anh không nói chuyện với nó, hoặc có thể giận nó.

-Thế cậu là fan ai?

Anh lại hỏi tiếp, câu này có vẻ không lạnh như câu trước rồi.

-Ừ ả, Tứ Diệp Thảo.

Nói thế cho ngắn gọn, nó giờ muốn đập đầu vào tường quá. Là fan cậu mà lại nói là fan của cả 3 chứ.

«Mày đi chết đi. Bảo Bảo.»

-Thế nào lại đội mũ có chữ TFBOYS. Mới đầu tôi tưởng cậu là fan của Khải vì thấy màu nhà giống màu fandom của anh ấy, ra tôi đã nhầm.

Anh nói đến đây, nó mới thở phò nhẹ nhõm. Anh đúng là 1 con người ảm áp, không uống nó là fan của anh. Chỉ tiếc một điều không thể nói ra.

-Tiểu Thiên, ta đi về thôi.

Tiếng mẹ anh gọi anh xuống, anh đứng dậy nói:

-Tạm biệt, tôi đi về đây.

-Ừ, tạm biệt.

Nó nhìn anh đi ra khỏi cửa rồi nói.

« Không thể tin vào mắt mình, cậu ấy đang chào tạm biệt mình sao?»

Nó thích thú, nhảy bổ lên giường. Cười khanh khách, lần đầu được thần tượng chào tạm biệt nó vui thế sao?

Bạn đang đọc truyện [T/boys] Ngàn Con Hạc Giấy được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Buổi Học Đầu Tiên - Đánh Nhau U?

Tối hôm ấy, cả nhà nó đang ăn cơm rất vui vẻ, ba nói:

-Bảo Nhi, ba đã sắp xếp việc học cho con tại trường Ánh Dương. Trường này có danh tiếng là dạy giỏi lắm nên con phải học hành cho tử tế nha! Ngày mai là phải đi học rồi nên con chuẩn bị sách vở và đồ dùng đầy đủ!

-Vâng, con ăn xong rồi. Con xin phép lên phòng!

Nó đứng dậy rồi đi lên phòng, soạn sách vở xong. Nó lại gần cửa sổ bàn học, kéo rèm và mở cửa sổ ra. Nó nhìn ra ngoài, khung cảnh ban đêm thật yên tĩnh làm nó nhớ đến ai đó.

-Không biết giờ này, cậu ta đang làm gì nhỉ?

Nó đứng chống cằm bên cửa sổ, suy nghĩ vu vơ. Hình như đang nhớ * thần tượng* đó.

»»»Tại nhà Thiên Ti««««

Anh từ phòng tắm bước ra, mái tóc vừa gội xong vẫn còn nhỏ vài giọt nước chảy xuống khuôn mặt tuấn mỹ của anh. Thiên Ti lấy khăn, lau lên tóc của mình. Ngồi xuống bàn học cạnh cửa sổ, trầm tư một chút.

Anh bất giác nhớ đến thứ vì đó nên cố kiếm tìm trong ngăn tủ của mình. Anh cầm tấm ảnh có hình một cô gái vô cùng xinh đẹp đang đứng giữa thảo nguyên cánh mát, gió thổi nhẹ làm tóc cô bay bay. Khung cảnh trông thật mơ mộng làm sao, thật khiến cho người ta phải rung động trước vẻ đẹp của cô ấy.

-Giờ này cậu đang làm gì vậy? Cuộc sống ở bên tay có tốt không? Tớ vẫn ổn và thứ cảm thấy trong lòng trống vắng một thứ gì đó. Tớ nhớ cậu rất nhiều!

Thiên Ti nói thì thầm như sợ người ta nghe thấy hết vậy. Nói chỉ đủ một mình anh nghe thôi. Anh nhớ! Nhớ bóng dáng, nhớ nụ cười, nhớ giọng nói của cô ấy. Không biết đến khi nào mới gặp lại cô ấy đây?

Cô đang sống ở một nơi khác, nơi cô muốn theo đuổi ước mơ của mình. Tạm thời hai người sẽ không gặp nhau. Nói là tạm thời chứ cũng khoảng 5 năm rồi chứ có ít ỏi gì đâu. 5 năm qua, khoảng thời gian quá dài đối với anh khi xa cách cô. Ngỡ như mấy thập niên ki vậy.

Hai năm trước họ còn liên lạc, hỏi thăm sức khỏe nhau nhưng kể từ những năm sau đó. Đường như không thể liên lạc được. Thiên Ti có gọi mấy lần cho cô nhưng toàn không kết nối được. Kể từ đó họ đã mất liên lạc với nhau chả ai biết ai sống ra sao nữa!

.

.

.

Ngôi trường Bảo Nhi học rất là đẹp, trang bị máy móc cũng rất hiện đại. Khuôn viên trường rất rộng, nếu không cẩn thận thì lạc như chơi nên vì thế ba nó mới dặn từ nãy tới giờ làm nó ong cả đầu.

Ngồi trong phòng giám hiệu, đợi mãi cả cổ mỏi thấy cô giáo chủ nhiệm lớp nó học. Nhìn bề ngoài cô rất xinh, cô vẫn là một cô giáo trẻ nên có lẽ cũng rất

để tính. Dù là mới gặp lần đầu thôi nhưng hai cô trò đã thân nhau rồi. Từ ngoài hành lang các lớp khác đều rất trật tự ôn bài 15', riêng chỉ có cái lớp cuối dãy hành lang là ồn ào nhất.

Vừa bước vào lớp, một chiếc ghế bồng từ đâu bay thẳng đến trước mặt cô Hòa (cô chủ nhiệm lớp nó) và nó. Cũng may là nó phản ứng kịp thời, bắt được cái gì không thì quả ấy cô Hoà bị cái ghế ôm lấy mặt rồi.

Cô Hòa hoảng sợ, tay đặt trước ngực thở gấp, cô cố trấn tĩnh lại bản thân và quay sang nó cảm ơn. Rồi lấy chiếc ghế trên tay nó bước lên bục giảng, giờ cái thành tích xinh đẹp kia vừa mới ám sát cô lên:

- Ai là người ném cái cái ghế này?

Nói rất nhỏ nhẹ, dịu dàng nhưng không biết trong ấy có bao nhiêu cục tức.

Cả lớp im bật, từng ánh mắt nhìn nhau và đổ dồn về một cô gái đang đứng trơ trơ kia (vì không có ghế để ngồi), khuôn mặt nhìn như sắp khóc vậy. Đã ai làm gì đâu mà khóc?

- Là chị đúng không? Lên đây cho tôi!

Cô Hòa chỉ tay vào cô gái ấy và nói bằng giọng đậm chất ra lệnh.

- Cô ơi, không phải em làm mà là...

Cô gái vẫn đứng ấy, cô không nên theo lời ra lệnh của cô giáo. Cô cố gắng giải thích cho cô Hòa hiểu nhưng chưa nói hết câu, cô Hòa đã chặn họng.

- Không phải chị làm thì ai? Trong lớp mỗi mình chị là không có ghế, dựa vào đâu mà nói không phải chị làm? Về nhà viết bản kiểm điểm cho tôi và làm vệ sinh 1 tháng.

Cô gái chỉ đứng khóc chả nên nói sao cho cô giáo hiểu nữa. Mỗi hành động, cử chỉ của cô gái ấy đều được thu vào tầm nhìn của nó. Nó biết chắc chắn không phải cô ấy làm mà là cô gái ngồi bên cạnh cô ấy. Nhìn cô ta cười nửa miệng là biết, chính cô ta mới là người làm ra chuyện này cô gái ý bị oan ức.

- Cô ơi, em có ý kiến!

Nó bước lên bục giảng nói khiến cho mọi ánh mắt đều đổ dồn vào nó. Ngạc nhiên sao?

- Em nói đi!

Cô Hòa quay sang nói. nó nói giọng dễ dàng nhất có thể nói với cô giáo vì nó biết cô ấy đang rất tức.

- Em nghĩ không phải là bạn ấy làm đâu mà làm một người khác ạ. Cô nghe bạn ấy giải thích đi chứ đừng vội kết luận và phạt bạn ấy vội nha cô.

Nghe nó nói vậy cô Hòa cũng cảm thấy con lý nên cho nên cô bạn ấy một cơ hội để giải thích.

- Thưa cô, là bạn Bạch Thất Linh, chính bạn ấy là người cũng ném cái ghế ấy.

Cô ấy vừa khóc vừa kiểm tra tất cả những sự việc vừa diễn ra và chỉ thẳng vào mặt cô bạn ngồi kế bên. Bảo Nhi đoán ý khi bị sai lầm, cái cô bạn Linh ấy thật xấu xa mà!

- Em thà bị lãnh đòn chứ không muốn phải viết bản kiểm điểm và dọn vệ sinh đâu.

Cái cô bạn Liên ấy thật xấu xa mà, định dùng vũ lực để uy hiếp bạn bè.

Tất cả như hiểu ra mọi vấn đề trong chuyện này. Bạch Thất Linh chỉ biết trợn mắt nhìn cô gái ấy nhìn muốn ăn tươi nuốt sống. Tại sao dám ngang nhiên nói tên cô ra chứ?

Thật không muốn sống nữa mà. Được rồi đã vậy tí ra chơi sẽ biết thế nào là lễ độ. Còn con nhỏ học sinh mới nữa, là ma mới mà dám lên mặt sao? Rồi cô sẽ dạy cho nhỏ ấy một trận...

Bạn đang đọc truyện [T/boys] Ngàn Con Hạc Giấy được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Buổi Học Đầu Tiên - Đánh Nhau U?

Mọi chuyện đều được giải quyết êm xuôi khi cô Hòa phạt Bạch Thất Linh và xin lỗi bạn học sinh kia về chuyện ban nãy vì trách lầm bạn. Bảo Nhi cũng

được xếp chỗ luôn, nó được ngồi cùng với cô bạn bạn này suốt bị phạt oan kia. Còn Bạch Thất Linh bị đồn xuống tận bàn cuối.

-Cảm ơn bạn.

Cô gái ngồi cạnh nó nói. Nó quay sang hỏi:

- Vì chuyện gì?

-Chuyện bạn này á. Vì cậu đang nói với cô giáo nghe tôi giải thích, mà sao cậu biết tôi không phải người làm!

-Ừ, tớ không biết giải thích sao nữa nhưng tớ cảm thấy cậu là một học sinh ngon sẽ không làm vậy đâu. Đơn giản vậy thôi.

Nó cười hiền đáp lại câu hỏi của cô ấy.

-À, Tôi tên Lâm Ái Vân. Chúng ta làm bạn nhé!

Nó gật đầu chấp nhận lời mời kết bạn của Vân. Chỉ trong khi học ở đây mà hai người tụi nó đã thân nhau vậy rồi.

Giờ ra chơi đã tới, nó cùng Ái Vân xuống canteen. Đi đến nửa đường thì bị một lũ con gái chạy đường không cho đi.

-Các cậu có thể tránh ra cho chúng tôi đi qua được không?_ Ái Vân nhẹ nhàng hỏi

-Sao phải tránh ra cho chúng mày đi?

Âm thanh ở đầu tự nhiên vang lên, lũ con gái ấy tránh ra cho người ở dưới đi qua. Là Bạch Thất Linh. cô ta Khoanh tay trước ngực, mặt vênh vào bước lên chỗ nó và Ái Vân.

-Thất Linh, cậu muốn gì?

Ái Vân nói giọng có chút sợ hãi. Nó cũng có thể hình dung ra được diễn biến tiếp theo của Thất Linh là gì.

-Muốn gì? Có lẽ mày phải hiểu rõ chứ!

Cô ta cười nửa miệng một cách đều căn, ngừng một chút rồi nói tiếp.

-Lúc này mày vênh quá đấy, dám ngang nhiên nói tao ném ghế vào mặt mày già khó ưa kia. Hại tao phải viết bản kiểm điểm và dọn vệ sinh 1 tháng. Mày đúng là không thiết sống nữa mà!

Nói xong Thất Linh ta hiệu đàn em đi lên giữ Ái Vân lại. Nó thấy vậy liền kéo Ái Vân ra đằng sau và dang hai tay không cho chúng động nên bạn mình và nói:

-Không được làm hại bạn tôi. Nếu muốn thì hãy bước qua xác tôi trước.

-Hừ... Mày, cái con học sinh mới kia. Chuyện này cũng liên quan đến mày đấy, tao còn định không tính sổ mày. Nhưng xem ra mày lại muốn như con Ái Vân kia rồi.

Thất Linh lại gần nó, định vung tay đánh nó nhưng lại bị nó giữ tay lại. Nó quay lại nói với Ái Vân:

- Vân, cậu mau chạy đi! Ở đây Cứ để tôi lo.

Ái Vân nhìn nó với vẻ lo lắng:

-Liệu có được không? Một mình cậu không thể đấu lại chúng đâu!

Nó gất lên:

-Tôi nói cậu phải nghe chạy đi!

Ái Vân giật mình khi thấy nó gất gầu, cô liền nghe theo lời và chạy đi

«Bảo Nhi, tớ sẽ đi Kêu người tới giúp cậu hãy đợi tôi nhé!»

Giờ đây chỉ còn lại một mình nó ở lại với lũ con gái trâu bò kia thôi. Thất Linh thấy Ái Vân chạy thì nói to:

-BỌN MÀY CÒN ĐÚNG ĐÓ LÀM GÌ? MAU ĐUỔI THEO NÓ.

-Không được. Tôi đang nói muốn đánh Ái Vân thì hãy bước qua xác tôi.

Nó hét lớn làm tất cả dừng lại mọi hoạt động, mọi người nhìn nó với vẻ mặt sợ hãi kể cả Thất Linh cũng vậy. Cô ta đang bị nó dứt tay không sao để thoát ra được.

Nó nhìn thân Linh với ánh mắt nham hiểm và lạnh nhạt:

-Cô muốn là người tôi hạ đầu tiên đúng không?

Thất Linh tròn mắt nhìn nó, mặt vênh noi với lời ngạo mạn:

-Tao thách, Mày nghĩ mày là ai mà có quyền lên mặt? Muốn hạ tao? Còn...

Từ cuối chưa nói hết nó đã vịn tay của Thất Linh ra đằng sau khiến cô ả kêu oai oái.

-Thế nào muốn tiếp sao?

Chuyện này đã quá quen đối với nó. Ở trường cũ nó là hội trưởng hội kỉ luật nên vì thế loại người như Linh nó gặp đầy ròi. Nó gặp rất nhiều và không ít trường hợp bị nó dạy dỗ cho đến nơi đến chốn như thế, khi thấy nó cũng phải cúi chào, nguyệt làm đệ tử sai vật.

-Địch mọ, chúng mày còn không mau giúp tao?

Thất Linh kêu đồng đội giúp đỡ và nó đã có rất nhiều đối thủ rồi đây.

Bạn đang đọc truyện *[T/boys]* *Ngàn Con Hạc Giấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Giải Quyết Xong

Ái Vân chạy nhanh hết mức có thể để tới phòng kỉ luật. Đứng trước cửa phòng kỉ luật, cô gặp người thờ dốc rồi vào trong.

- Hội phó...mau ...mau đến cứu bạn...em!

Ái Vân nói đứt quãng khiến cho người kia chỉ tròn mắt như không hiểu cô nói gì. Ái Vân điều chỉnh lại mức thở của mình rồi nói với vẻ cấp bách.

- Chị Kim Sa, Bạch Thất Linh đang lộng hành kia kìa. Cô ta đang bắt nạt bạn em. Chị mau tới đây nhanh lên!

Kim Sa giờ đã hiểu những gì Vân nói, cô đứng dậy nói với tên đang ung dung chơi game.

-Duy An còn ngồi ì ra đây nữa, mau đi giải quyết cùng tôi nào.

Nghe thấy Sa nói vậy Duy An tự đứng dậy cắt điện thoại đi và nói:

-Thế bạn em đang ở chỗ nào?

* * * * *

Chỉ trong phút chốc, nó đã hạ gục tất cả lũ trâu bò kia. Giờ nhìn chúng nó thật thảm hại, đứa nào đứa nấy cũng ôm bụng kêu lên. Chúng Chúng cố gắng đứng dậy chạy thoát thân để mặc Linh ở lại.

-Bạch Thất Linh, giờ cô có muốn thử?

Nó nhếch môi cười khẩy nhìn khuôn mặt tái xanh như đất nhái của cô ả, xem ra đang sợ lắm đây.

-Đừng mà Bảo Nhi! Dùng vũ lực là không tốt đâu thế nên...

Cái bộ mặt giả tạo, giọng nói giả dối đầy mùi thói tha khiến nó phải khinh miệt coi thường. Biết là dùng vũ lực không tốt, vậy sao ả lại dùng để bắt nạt những học sinh khác?

-Tôi nói cho cô biết, tôi ghét nhất là loại người hai mặt như cô đấy!_nó chau mày nhìn Thất Linh, giọng nói cũng có chút bức mình.

-Vậy cô muốn tôi làm gì để cô tha cho tôi?_Linh

Nó cười một cách nham hiểm và nói giọng thách thức:

-Liệu cô có thể làm được không đây?

Bạch Thất Linh không suy nghĩ mà nói:

-Chuyện gì tôi cũng có thể làm được.

-Vậy cô đi quỳ xuống xin lỗi những người cô đã hại và cả Ái Vân nữa.

-Sao? Không đời nào!

Sao có thể bắt cô quỳ xuống xin lỗi mấy cái đứa ấy? Làm như thế thì cô còn mặt mũi nào đâu mà nhìn mặt mọi người?Rồi chúng sẽ không còn tôn trọng cô nữa.

-Vậy ư? Cô không xin lỗi? Được, tôi đành...

Nó chưa nói hết câu thì Linh lên tiếng:

-Được rồi, tôi sẽ làm.

◇

-Lời cô nói ra chỉ là nhất thời, tôi sao có thể tin được đây. Hay cô xin lỗi mọi người trước mặt tôi đi!

Nó biết là loại người như cô ta sẽ chả bao giờ làm đâu. Chả qua trong lúc sợ hãi nên đồng ý thôi .Đến khi tha cho rồi lại chứng nào tật ấy nên nó phải trì tới cùng.

Thấy vẻ mặt cô ả có vẻ không muốn, nó cười khẩy:

-Khó lắm hả?

Linh cúi nuốt nỗi hận vào lòng sẽ có một ngày cô sẽ đim nó xuống tới tầng thứ 18 của địa ngục mới thôi. Cứ đợi đấy. Cô ả nói:

-Không...tôi...sẽ làm như cô nói!

Có lẽ câu nói này rất khó nói với Linh nhưng nó lại rất hài lòng với thái độ lúc này của cô, nói: “Rất tốt”

-Bảo Nhi, tớ dẫn người đến giúp... cậu...!

Vân dẫn đồng đội tới và bất ngờ khi thấy nó đang mỉm cười với cô. Còn Thất Linh, nhìn cô ả có vẻ rất sợ nó. Rốt cuộc vừa nãy cô đã bỏ lỡ sự việc trọng đại gì sao?

-Đâu, người bị hại đâu?

Sa Sa cùng Duy An tới nơi có thấy cảnh đánh nhau như theo lời Vân kể lúc đi trên đường đâu. Cảnh này quả chả giống đánh nhau quái gì. Nói đúng ra họ đang nói chuyện với nhau.

-Vân, em bảo Linh đánh bạn em nhưng đâu thấy? _Sa Sa

-Em...em..

Vân ấp úng không biết trả lời sao nữa, cũng may nó nhanh miệng nói giúp:

-Giữa em và Linh đã giải quyết xong những uẩn khúc bằng cách nói chuyện, chứ không cần đến vũ lực như Vân nói đâu. Chúng ta là người văn minh sẽ không dùng đến vũ lực để đánh nhau phải không Linh?

Nó cười trờ quay sang nhìn Linh, cô ả như hiểu ra cũng gật đầu. Duy An ngáp một cái rồi nói:

-Không có chuyện gì thì thôi, Kim Sa ta về nào. Chắc tụi nhỏ sẽ không đánh nhau theo lời Vân kể một cách li kì hấp dẫn đâu.

Kim Sa gật đầu nhất chí rồi cùng Duy An đi về. Vân thì dừng ngăn ra chả hiểu cái mô-tê gì. Thêm tiếp là Linh xin lỗi cô khiến cô không hiểu hơn hỏi nó:

-Bảo Ngọc, tại sao...

Chưa để Vân nói hết nó đã chặn họng luôn:

-Chúng ta đi thôi!

.

Tại một góc nào đó, có một người từ nãy tới giờ quan sát chứng kiến tất cả những trò thú vị của nó và Linh, anh chỉ cười lạnh:

-Cô nhóc này thật thú vị! _rồi lạnh lùng bước đi ra khỏi chỗ ấy.

Thất Linh xin lỗi tất cả những người cô ta hại xong. Nó cùng Vân đi về lớp, trong tiết học Vân hỏi liên hồi làm nó không thể tập trung vào việc học, nó liền nói tan học sẽ kể cho Vân chuyện vừa nãy. Vừa dứt lời thì kết thúc tiết học và đi về, nó lại phải diễn đại lại cái câu chuyện ấy cho Vân nghe.

Tối hôm ấy nó bị ba mẹ tra vấn về buổi đầu tiên đi học ra sao? Vui hay chán, gặp nhiều bạn không? Bla...bla... làm nó mệt vì phải trả lời những câu trả lời của nhị vị phụ huynh. Và cuối cùng nó cũng thoát khỏi họ vì trả lời xong câu cuối cùng...

Hề nhô! Mình sẽ quay trở lại viết truyện sau mấy tháng bỏ lửng. Mong các bạn ủng hộ truyện tiếp nha! Còn nữa cho mình xin ít ý kiến khi các bạn đọc xong truyện mình nha. Mình vẫn còn rất nhiều sai sót mong các bạn giúp đỡ. Yêu mấy chế nhiều!

Bạn đang đọc truyện *[Tfboys]* *Ngàn Con Hạc Giấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Bí Mật

Mọi chuyện vẫn diễn ra bình thường. Hôm nay nó bắt taxi tới trường vì ba nó có cuộc họp gấp lên đi từ sớm. Tới cổng trường thì không biết từ đâu bao nhiêu con người ồ ra.

“Có chuyện gì sao? Chẳng lẽ chúng là fan hâm mộ mình về vụ hôm qua? Vinh dự quá...haha”

Nó nghĩ thầm trong cảm giác vui sướng rồi mỉm cười với mọi người. Đáp lại nó là một sự bơ vơ cùng nặng *mèo: tội nghiệp* Họ chạy qua nó như gió vừa thổi qua vậy. Nó tức lắm liền quay lại xem ai còn nổi trội hơn mình, dám fãh fan của nó chứ?

-Aaa~ Đẹp trai quá đi! Nhìn giống Thiên Ti wóe!

Nó hét lên khi thấy người con trai xuống xe khoác cái balô màu đen lệch vai.

-Nè bạn, đây là Dịch Dương Thiên Ti thành viên nhóm nhạc TFBOYS chứ còn ai vào đâu nữa!

Sao cơ? Có nhầm lẫn gì không? Đây là Thiên Ti-thần tượng nó cuồng sao? Anh học trường này? Nhìn mặc đồng phục của trường thật đẹp trai mà. Nói chung người đẹp mặc gì cũng đẹp! Vừa được là hàng xóm với anh, vừa được học chung cả một trường nữa. Có phải nó may mắn lắm không? ????

mèo: may mà không học cùng lớp!

“Sao đời mình lại may mắn thế không biết!”

Nó tự mãn ở trong lòng, vừa đi vừa huýt sáo, nhìn nó vui như hoa cút nhon vậy...

-Vừa gặp chuyện gì sao mà vui dữ vậy?

Vân quả rất tâm lý a~ Vừa nhìn thấy nó mặt hớn hờ, đặt miệng xuống ghé liền hỏi luôn. Nó vui vẻ trả lời:

-Thần tượng của tớ học trường này! Há há. Cậu biết là ai không?

-Dịch Dương Thiên Ti đúng không?

Ái Vân phang cho một câu làm nó ngỡ người ra. Sao cô ấy lại biết nó thần tượng Thiên Ti nhỉ? Chẳng lẽ cô ấy đi tìm hiểu về nó sao?

-Đừng ngạc nhiên như thế chứ! _Vân cười hiền với nó, đưa nó về thế giới thực tại thoát khỏi những suy nghĩ rồi bởi kia.

-Sao cậu biết tớ thần tượng Thiên Ti? _nó nuốt nước bọt hỏi bằng giọng bé tí.

-Tại tớ cũng thần tượng anh ấy nên tớ đoán vậy thôi. Ai chả biết hiện giờ TFBOYS rất nổi mà người thần tượng họ cũng là chuyện thường!

A~ Hóa ra là vậy, làm nó cứ nghĩ cô đi tìm hiểu đời sống riêng tư của nó chứ! Xem ra nó đã nhầm rồi. Thật vui khi có người bạn cũng là Thiên Chi Hạc như nó. Haha...

-À, tớ có quen với anh ấy đó hay tớ dẫn cậu lên để xin chữ ký nha. Tiện thể buôn chuyện với chị Kim Sa ha!

Xin chữ kí? Vân quen với Thiên Thiên? Tốt quá còn gì, như vậy sẽ dễ hỏi cô ấy về tính cách thực của anh ấy hơn. Haha. Đòi nó thật may mắn.

???

???

???

-Hế nhô mọi người!

Vân mở cửa phòng Hội Kì Luật ra chào hai người đang ngồi ở bên trong. Hai người ấy cùng nhìn ra rồi cầm đầu cầm cổ vào làm bài tập. Thái độ gì đây? Bơ lờ chào của cô sao? Hic...hic... Nó cũng thò đầu vào nhìn thần tượng của nó đang ở chỗ nào, kết quả là không thấy.

-Có chuyện gì sao Vân?

Sa vừa bấm từng con số vào máy tính để tính toán vừa nhìn Vân. Cô kéo nó vào, nó liền cúi chào Duy An rồi ngồi xuống:

-Chị Sa Sa, anh Thiên Ti tới chưa?

Vân nhanh nhẩu hỏi. Sa Sa thờ dài chán nản nói:

-Tới rồi, nhưng vừa đi đâu á! Mà em tìm cậu ta có chuyện gì?

-Chả là em mang cô bạn thân này lên đề...

Vân lắng chuyện kể lẽ cũng may nó kịp mồm của cô bạn này kịp không đòi nó tiêu mất. Nó thật không muốn cho ai biết nó là fan anh thì nó không biết phải nói sao nữa.

-Để buôn chuyện với anh chị ạ!

Nó trả lời về còn lại của Vân và kéo cô ra ngoài nói chuyện

-Nè, sao cậu lại nói dối chứ? Sao không để tớ nói tiếp?_Vân cau kinh nói

-Tớ không muốn họ biết,ok. Cậu phải giữ bí mật cho tớ. Tớ muốn là fan thầm lặng của cậu ấy chứ không thích phanh phui, với lại tớ sợ cậu ấy ứng xử với fan của mình không tự nhiên nên vì thế cậu phải GIỮ BÍ MẬT cho tớ.

Nó nhấn mạnh những từ cần nhấn. Vân chớp chớp mắt nhìn nó và gật đầu nói:

-Được rồi, tớ sẽ giữ bí mật!

-Bí mật gì thế, Ái Vân?

Câu nói không lạnh không nóng phát ra từ đằng sau khiến hai đứa giật mình. Quay lại nhìn, nó còn ngạc nhiên hơn. Thiên Ti-anh có lên gọi là ma không? Toàn xuất hiện bất ngờ khiến người khác đau tim. Nó cũng là một trong số nạn nhân ấy. hic...

-A~ Không có bí mật gì đâu! Chắc anh nghe lộn rồi!

Vân nói, nó thì xua tay lắc đầu ngây ngây nhìn rất chi là hài hước làm anh như cười như không vậy. Nó cũng nói:

-Chắc nghe nhầm thôi có bí mật nào đâu!

Thiên Ti cũng không suy xét nhiều nữa bảo hai đứa nó vào trong ngồi hỏi xem có chuyện gì không mà lên đây. Kết quả là hai đứa nó gãi đầu gãi tai nói đồng thanh:

-Buôn chuyện với chị Kim Sa!

Đúng là nhìn cười không nổi với Vân và Bảo Nhi mà, hỏi toàn chuyện cá nhân thôi. *mèo: thế mới gọi là buôn* Nào thì chị làm việc có mệt không? Chị có bạn trai chưa? Để em giới thiệu vân vân và mây mây... Điều này làm cho Duy An cười suốt khi thấy sự từ cái bị chọc giận không tài nào tập trung vào việc làm bài được. Còn Thiên Ti, anh chỉ cười nhẹ. Sa Sa, cô thì nổi điên với hai đứa nhóc lăm chuyen này!

Bạn đang đọc truyện [Tfboys] Ngàn Con Hạc Giấy được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Đi Nhờ

Ô la la, kết thúc một buổi học nhật nhều. Nó cùng Vân đi về nhưng vừa ra tới cổng trường, cô ấy đã được ba đón về, còn nó thì nhận được một cuộc gọi:

-Alô, ba ạ?

Đầu dây bên kia trả lời:

-Ừ, ba đây! Hôm nay ba bận quá nên không đến đón con được. Hay con đi cùng với Thiên Tỉ nha! Ba bảo cậu ấy rồi.

Cái gì? Đi cùng xe với thần tượng? Tình huống gì đây? Sao lại trớ trêu thế này? Tại sao ba lại để con gái vào cái trạng thái thế này, ba muốn con gái mình chết đi sống lại sao?

-Thôi nha con, ba phải vào họp đây.

-Ba...ba...

Đáp lại nó là một tiếng “tút...” dài dằng dặt. Hic, phải làm sao bây giờ? Trốn ở đâu đây? Nó mãi mê suy nghĩ mà không biết xe của Thiên Tỉ dừng lại ngay bên cạnh mình, anh bấm nút cho kính kéo xuống nói:

-Ba cậu bảo là không đến được nên nhờ tôi đón cậu về hộ. Cậu lên xe đi!

Nó giật mình quay ra khi thấy tiếng trầm ấm ấy. Nó như bị thôi miên vậy, ngoan ngoãn ngồi vào xe.

Xe chạy băng băng trên đường, nó và anh ngồi cùng với nhau ở hàng ghế sau còn ông tài xế kia đang điều khiển xe ở trên. Khoảng không khí trong xe thật im lặng khiến nó cực kì khó chịu. Nó quay sang bắt chuyện với anh:

-Ồ, à... Nam Nam dạo này vẫn khỏe chứ?

Thiên Tỉ lạnh lùng đáp lại hai từ:

-Vẫn khỏe!

Nó liếc sang nhìn anh, thấy anh nhắm mắt hình như đang định ngủ. Nhìn thoáng qua sao mà đẹp trai quá vậy. Bỗng anh mở mắt ra bất ngờ, làm nó phản ứng không kịp quay ngoắt về một bên, sợ anh phát hiện tật xấu nhìn trộm nhan sắc vừa nãy.

“Đau tim wóe!”

Thật là hù nó muốn chết đi được. Nó biết là nó yếu tim rồi nên đừng như vậy với nó nữa. Lại im lặng, thật im lặng mà! Nó bày trò để chơi một mình bằng hà hơi ở cửa kính xe và vẽ một mình tròn. Sao trẻ con quá vậy?

Thiên Tỉ bất giác thấy trò sừ nhi của nó liền nở một nụ cười, ông tài xế nhìn qua gương chiếu hậu thấy cậu chủ cười ông thầm nghĩ: “Hiếm lắm mới thấy cậu ta cười, phải chăng vì cô gái kia khiến cho cậu vui?”

???

???

???

Xe dừng lại tại nhà Thiên Tỉ, nó mở cửa xe ra ngay, chào ông tài xế và Thiên Tỉ rồi chạy về nhà.

-Con chào mẹ!

Vừa mở cổng ra nó đã la lên chào mẹ làm cho ai kia vừa bật cửa kính xuống vô tình nghe thấy mỉm cười vì hành động này.

-Cô công chúa nhỏ, hôm nay có chuyện gì vui sao mà nhìn mặt con hớn hở vậy?

Mẹ nó hỏi với giọng đùa cợt. Ai làm cho cô công chúa nhỏ của bà vui thế này không biết nữa. Chắc chắn chỉ có thể là thần tượng của nó thôi!

-Dạ, không có ạ!

Nó chỉ muốn vui một mình thôi chứ không thích sẻ chia cho người khác đâu. Nhiều lúc nó cũng cần phải ích kỉ một chút chứ nhỉ!

Nó thả mình xuống giường một cách thoải mái và nghĩ lại những chuyện hôm nay. Quả là một ngày thú vị dành cho nó mà.

“À phải rồi! Cái hôm mình và Ngọc Anh tạm biệt nhau ở sân bay. Nó có đưa cho mình một hộp quà thì phải. Mình quên bém mất.”

Nó bật dậy tìm món quà mà Ngọc Anh tặng mình. “Không biết là gì nữa” Nó thắc mắc mở hộp quà ra xem. Bên trong có một cái hộp nhỏ mở ra xem là một sợi dây chuyền bằng bạc, mặt dây chuyền có hình cô bốn lá rất đẹp.

-Oa~ Đẹp quá đi! Công nhận nhỏ này khéo chọn thật!

Nó cầm sợi dây chuyền lên mà khen ngợi, còn một lá thư nữa, nó vui vẻ mở ra xem:

“Bảo Nhi à, mày có thích món quà của tao không? Tao tìm lời cả mắt ra mới thấy mặt dây chuyền cô bốn lá ấy. Mày nhớ là phải đeo nó nha, phải giữ gìn đó! Vì đây là món quà kỉ niệm của hai đứa mình. Tao không biết bao giờ mày có thể trở về Việt Nam hay định cư mãi ở đây nữa nhưng nhớ là đừng quên tao, đừng quên lớp mình có những đứa khùng điên này nhé! Nè, sang bên ấy nhớ là phải giữ gìn sức khỏe cho thật tốt nha! Và nhớ giữ liên lạc với cả lớp bằng cách chat trên facebook!”

Nét chữ có phần ngệch ngoạc có lẽ Ngọc Anh lúc ấy đang ngồi trên taxi trên đường đến sân bay để đưa kỉ quà cho nó.

Đọc xong bức thư, nó không kìm được cảm xúc của mình. Thực sự nó cũng rất nhớ lớp nó và nhớ bạn. Nó hồ đồ quá sao không đọc bức thư này sớm hơn để lên facebook chat với tụi nó, để tụi nó không lo lắng cho nó nữa!

Nghĩ là làm, nó lấy cái điện thoại trên bàn lên xem lũ bạn giờ sống chết ra sao. Vừa mới lên, mở hòm tin nhắn ra bao nhiêu là tin nhắn của Ngọc Anh. Trời ơi, con nhỏ này định bùng tin nhắn sao? Nó vừa đọc vừa cười trả lời lại:

[Tao vẫn khỏe, mày đừng lo cho tao! Tao cũng nhớ mày, nhớ lớp và nhớ thầy cô lắm. Gửi lời hỏi thăm của tao với cả lớp nha. Cín lồi vì giờ mới lên nhắn tin với mày, tại tao quên không mở quà để đọc bức thư của mày ấy mà. Cảm ơn ha, sợi dây chuyền rất đẹp. Tao sẽ luôn đeo nó bên mình!]

Lướt qua trang chủ xem ảnh của mấy đứa bạn mới chụp gần đây làm nó nhớ bọn bạn quá!

Bạn đang đọc truyện [Tfboys] Ngàn Con Hạc Giấy được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Trùng Khánh - Gặp Hai Thành Viên Còn Lại

Mùa đông tới rồi, hôm nay thời tiết hơi se lạnh nên nó khoác thêm một chiếc áo phao gió mỏng màu xanh lá lên người để đi học... Vừa bước vào lớp, đã bị Vân kéo sên sệt để kể chuyện rồi.

-Bảo Nhi, nghe nói ở Trùng Khánh sắp có tuyết rơi á! Khoảng vào thứ 7, chủ nhật hay sao í! Tớ muốn đi ngắm tuyết đầu mùa quá đi! Hay cậu với tớ cùng đi nha! Vào ngày mai đó!

Nó ngần ngại khi nghe Vân nói, nói thật thì nó chưa bao giờ được ngắm tuyết cả. Ở Việt Nam lấy đâu ra tuyết chứ cùng lắm thì đi Sa Pa xem tuyết rơi, còn ở Hà Nội lấy đâu ra mà xem. Cơ hội này nó nhất định phải đi bằng được mới thôi. Nghe nói tuyết đầu mùa rơi rất đẹp, mà nó lại rất muốn xem a~ Nó phải năn nỉ ba mẹ cho bằng được mới thôi.

-Tớ cũng không biết có đi được không nữa. Để tớ về xin phép ba mẹ rồi cùng đi nha! _Nó cười trừ

-Nói mới nhớ tớ đã xin phép ba mẹ đâu! Hi hi...Ừ, khi nào xin phép được nhớ phone cho tớ nha!

Vân nháy mắt tinh nghịch rồi đưa tờ giấy vừa viết số điện thoại cho nó. Nó gật đầu nhận lấy...

*

*

*

Về nhà, nó tranh thủ hỏi ý kiến ba mẹ về chuyện sáng nay nó và Vân bàn bạc với nhau. Mặc dù ba mẹ nó cho đi nhưng phải có người lớn đi mới đảm bảo an toàn. Lại hay tin mai Thiên Ti sẽ đi Trùng Khánh để quay MV mới chứ. Thế là ba mẹ nó liền gửi nó cho anh và đi mua vé máy bay luôn cho nó...

-Ba mẹ kì thật! Bảo có người lớn đi theo mới an toàn, Thiên Ti hơn mình có 2 tuổi có được coi là người lớn đâu mà bảo có cậu ta ở bên mình, bố mẹ mới

yên tâm? Hừ, thật là...

Cần nhả ở miệng thế thôi chứ thực ra nó thích lắm, được đi cùng anh lại có thể gặp được hai thành viên trong nhóm nữa. Còn được coi trước MV mới nhất sắp tung ra thì còn gì bằng? Nó sắp xếp quần áo vào một cái balô đen, để một bên rồi nằm kềnh ra ngủ đến tận tối...

→ → → → → → → → → → → → → → → →

Nó và Thiên Ti đã yên vị ngồi bên trong máy bay tại phòng vip. Anh thì ngồi trên nó một ghế, còn nó thì ngồi sau anh. Thật buồn chán mừ. Tối hôm qua, nó có nhắn tin cho Vân là nó được đi. Vậy mà Vân lại nhắn lại là xin lỗi ba mẹ không cho cô ấy đi. Buồn woé. Có Vân ở đây thì đã không ngồi thui thủi một mình rồi...

Nó cùng Thiên Ti đi ra khỏi sân bay nhưng nó cũng biết í mà đi đằng sau anh cách hẳn 2 mét. Các bạn có biết vì sao nó phải làm vậy không? Bởi vì fan anh biết hôm nay anh về Trung Khánh để quay MV mới lên kéo đến đông lắm lắm nó phải chen mãi mới ra được còn anh thì vẫn bị mắc kẹt ở trong. Cũng may lúc vừa xuống máy bay anh đã nói là nó hãy về khách sạn nào đó trước, còn anh thì sẽ tới sau...

Sau khi ký xong mấy thứ vớ vẩn ở khu tiếp tân khách sạn. Nó cầm chìa khóa mà cô nhân viên đưa cho lên phòng 564 mà ba nó đặt trước cho nó. Nó mở cửa ra rồi để đồ đạc ở bên trong. Tại ngồi trên máy bay lâu nên nó cảm thấy khó chịu nên đi tắm.

Nó diện cho mình áo len màu hồng sữa kết hợp với áo sơ mi trắng có cổ dài tay ở bên trong, cùng chiếc quần jeans màu đen. Tóc dài thả xuống.

Nó đội mũ len màu trắng lên và tiện lấy cái áo khoác màu trắng ấm áp trên giường khoác lên người, đeo đôi giày cao cổ màu đen vào rồi đi ra ngoài.

Nó đang lấy cái điện thoại ở trong túi áo ra thì va phải vào ai đó. Theo phản xạ nó quay lại nhìn thì thấy mấy tập vở bị rơi xuống đất. Nó cúi người nhặt giúp người kia. Bất ngờ nó và người kia chạm tay vào nhau. Nó nhìn người kia, người kia nhìn lại, cảm thấy người ấy rất quen. Lẽ nào là...

-Vương Tuấn Khải, anh đi đâu mà lâu thế?

Giọng nói trong trẻo ở đằng sau vang lên, nó quay lại nhìn.

“Sao? Cậu ta là Vương Tuấn Khải ư? Thế còn người vừa gọi là Vương Nguyên? Hai người ấy ở đây?”

Nó đơ một lúc vì quá ngạc nhiên. Tại sao nó lại tình cờ đến vậy chứ? Gặp đúng hai người này ở trong hoàn cảnh này. Vương Nguyên đi tới chỗ nó và Tuấn Khải, cậu hỏi nhỏ với Khải:

-Cô gái này là ai?

Tuấn Khải nhún vai nói:

-Anh không biết!

Sau một lúc đơ cuối cùng nó đã hồi phục lại và đưa tập vở cho Vương Tuấn Khải:

-Xin lỗi! Tập vở của anh đây!

Bạn đang đọc truyện [Tfboys] Ngàn Con Hạc Giấy được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Tuyệt Rơi

Nó cúi đầu xin lỗi rồi định đi luôn thì thấy Thiên Ti xuất hiện. Anh đang đi tới thì thấy nó. Cả hai cùng nhìn nhau nhưng người luôn luôn dừng lại cái trò này lại chính là anh. Ánh mắt lạnh lùng liếc qua rồi quay ra chỗ Khải nói:

-Chúng ta cùng đến hậu trường thôi!

Khải gật đầu đồng ý. Còn nó thì thấy họ sắp đi thì lên tiếng:

-Có thể cho tôi đi với không?

Khải và Nguyên tuy ngạc nhiên nhưng cũng chấp nhận còn Thiên Ti-anh cũng chẳng để ý tới lời nói của nó.

Trên đường đến hậu trường quay MV. Nguyên hỏi nó rất nhiều về tên đến tuổi đến giờ nó sống ở đâu...bla...bla... Nó trả lời tất cả câu hỏi Nguyên đề ra.

-Nguyên à, có thể cho tớ xin chữ ký không? Cả anh Khải nữa. Tại có mấy đứa bạn cũ của em ở Việt Nam cuồng hai người lắm_nó

-Ok_Đồng thanh

Ký xong tên của mình, họ mới thắc mắc nó là người ngoại quốc?

-Em là người Việt Nam? Thế sao em bảo em sống ở Bắc Kinh?_Khải hỏi

-Thì em là người Việt Nam mà. Vì một lý do trong việc làm ăn của ba em nên gia đình em mới di cư tới Bắc Kinh sống.

-Ồ, thế vậy là em và Thiên Ti cùng quê rồi!

-Không chỉ cùng quê đâu, em và cậu ấy còn là hàng xóm cơ!_nó phô trương

-Thế hai người đến đây cùng nhau à?_Nguyên nhiều chuyện xen vào

-Ừ, do tớ nghe nói ở đây sắp có tuyết rơi nên đến đây cùng Thiên Ti. nó cười để lộ ra cái răng khểnh siêu dễ thương làm hai người kia đơ một lúc. Còn cái người đang trước vẫn tỏ vẻ lạnh lùng ta đây, bất giác thấy nụ cười của nó cũng cảm thấy đơ một chút...

Tại hậu trường quay MV, TFBOYS-ba thành viên đã thành công khi thực hiện MV mới này. Nó đứng ngoài xem họ nhảy và hát thật ngẫu và hay nha! Nhất là Thiên Ti thật lạnh lùng những thật soái ca!

-Nè, Thiên Ti cậu quen với một cô bé dễ thương, xinh xắn như Bảo Nhi từ bao giờ vậy? Sao không nói với tớ?

Nguyên kéo Thiên Ti vào trong phòng thay đồ nói. Thiên Ti ngồi xuống ghế sofa trả lời:

-Nói với cậu làm gì? Nhiều chuyện quá. Với lại cậu ta cũng bình thường mà, có đáng để cậu chú ý đâu!

-Dịch Dương Thiên Ti, mắt cậu thật có vấn đề mà! Bảo Nhi xinh như vậy mà cậu bảo cô ấy bình thường. Vậy tớ hỏi bình thường ở chỗ nào?_Nguyên quát lên. Thật là một con người mắt có vấn đề mà, xinh như thế mà nói là bình thường không đáng chú ý. Thật là...

-À ha~ Hai người ở đây sao? Chú Bạch Hồ có bảo tôi mang nước vào cho mấy cậu nè!

Nó từ ngoài đi vào, cười tươi hơn hờ rồi nói. Vương Nguyên *Xi* một cái với Thiên Ti rồi nói:

-Cảm ơn cậu!

Nó định đi ra đưa đồ uống cho hai người thì giẫm phải cái gì đó làm nó mất thăng bằng, ngã xuống. Nó nghĩ nó ngã sẽ rất đau nhưng lại có ai đó đỡ mình làm nó không chịu sự giẫm đạp ấy. Nó quay ra nhìn là Vương Tuấn Khải.

-Có sao không?_Khải nhẹ nhàng hỏi

-Dạ, em không sao! Cảm ơn anh._nó đứng hẳn hoi, mỉm cười cảm ơn Khải.

-Lần sau nhớ chú ý vào đường để ngã như vậy nữa nha!_Khải

Nó gạt đầu rồi đưa cho anh chai nước lọc, trong khi đó Vương Nguyên thì chớp chớp mắt liên tục. Cái cảnh vừa này cứ y như cảnh trong phim Hàn Quốc vậy, thật lãng mạn. Còn ai kia khi chứng kiến cái cảnh ôm ôm ấp ấp, đỡ đỡ kia cảm thấy có chút gì đó rất chướng mắt.

????

????

????

Nó cùng ba anh đi bộ ra công viên chơi nhưng mà cái kiểu kì cục này thật khiến người khác cảm thấy... Cả ba người ai cũng đeo khẩu trang, kính đêm, đội mũ len đen. Trời, nhìn cứ như sợ bị nó lây dịch bệnh gì đó không bằng. Dù sao thì là người nổi tiếng đi ra đường phải cải trang như thế cũng là lẽ đương nhiên.

Công viên Mê Cung hôm nay thưa người là nơi thích hợp dành cho tụi nó chơi. Tuyết rơi rồi, những bông tuyết màu trắng thật đẹp quá đi! Khi tuyết đã dày hơn và không còn rơi nữa. Nó cùng ba anh chơi trò ném tuyết. Nó và Vương Nguyên cùng một đội phản kích Thiên Ti và Tuấn Khải. Nó bị ném bao nhiêu, nó không chịu thua mà ném trả lại.

-Dịch Dương Thiên Ti đỡ nè!_Vương Nguyên hét lên rồi ném một nắm tuyết thật to ném về phía anh.

-Lêu lêu... Không trúng nga~ Xem tớ phản kích đây!

Thiên Ti thè lưỡi nói rồi cũng vo tuyết ở dưới đất cầm lên ném. Do thấy Nguyên đang chạy về hướng nó, cậu cố ý trêu người anh làm anh hùa theo mà ném

-A~

Trời đất, trúng nó rồi! Còn Nguyên thì cười chế giễu anh. Thấy nó hét lên, anh nghĩ nó sẽ giận vì anh ném đúng vào mặt nó nhưng đây là một trò chơi cũng phải bị đối phương chơi xỏ mình chứ. Sao nó phải giận anh? Thay vào đó nó cũng hòa theo mà đáp anh trúng đúng vào mặt anh rồi cười haha, anh cũng không nhún nhường mà ném lại...

Kết thúc trò chơi ấy là trò lẫn người tuyết. Đang lẫn đến phần thân còn phần đầu thì Khải nhận được cuộc gọi phải về khách sạn gấp, Vương Nguyên cũng cùng Tuấn Khải về. Còn lại nó và Thiên Ti ở lại.

Bạn đang đọc truyện [Tfboys] *Ngàn Con Hạc Giấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Gặp Bảo Tuyết - Tớ Là Thiên Chỉ Hạc

- Chỉ còn tớ với cậu ở lại. Chúng ta cùng lẫn tiếp nha!

Nó mỉm cười với hi vọng anh sẽ cùng lẫn với nó nhưng anh chỉ nhìn nó với ánh mắt lạnh lùng, anh lướt qua nó rồi nói với lời lạnh nhạt:

-Cậu cứ ở lại chơi tiếp. Tôi về trước!

Thiên Ti rào bước đi về, nó quay lại nhìn thro bóng dáng của anh cứ xa dần. Trong lòng cảm thấy có gì đó hụt hẫng vô cùng không sao tả nổi. Nụ cười của anh khi chơi trò ném tuyết với nó và hai người kia đâu rồi. Nó thích nụ cười khi ấy, thật ấm áp chứ không thích cử chỉ lạnh nhạt của anh bây giờ đâu.

“Cậu lạnh lùng quá, Thiên Ti à! Tại sao đối với tớ, cậu không thể bớt lạnh hơn? Tớ thật không hiểu.”

Nó tủi thân vô cùng, khóe mắt hơi cay cay, một giọt nước mắt nóng hổi lăn dài trên má nó. Nó vội lau đi. Tại sao nó phải khóc chứ? Chỉ vì một việc nhỏ nhặt vậy thôi sao? Thật trẻ con qua đi. Nó phải nhớ nó lớn rồi chứ không còn là con nít nữa, phải mạnh mẽ lên chứ! “Có lẽ cậu ấy mệt nên không chơi nữa thôi! Mấy thật là...ngốc mà. Có thể thôi cũng khóc!”

Nó cố an ủi bản thân mặc dù giờ rất buồn. Nó tiếp tục lẫn nốt cái đầu để hoàn thành một người tuyết.

- - - - -

Thiên Ti bước vào phòng của mình thấy hai người kia mặt mày ủ rũ, chắc xảy ra chuyện gì đây.

-Ai chết sao mà mặt hai người như vừa đi đưa tang về vậy? _Thiên Ti nói câu châm chọc với hai người kia.

-Chết chóc gì ở đây chứ? _Nguyên

-Thế là gì mà hai người ủ rũ thế? _anh

-Sắp đến sinh nhật Vương Nguyên rồi, em ấy đang đòi quà anh nè. _Khải tâm sự

Ôi trời, hóa ra là vụ này. Tưởng cái gì trong đại lăm chứ Thiên Ti tựa người vào tường nói:

-Thế à?

Cái thái độ thờ ơ trước ngày sinh nhật sắp tới của Nguyên làm cậu khó chịu nói:

-Ồ, thế cậu không định đến tặng quà cho tớ?

mèo: đòi quà hoài!

-Còn 2 tuần nữa mà, sao em phải giục rồi lên vậy? À, phải rồi Bảo Nhi về rồi à? _Khải bất chợt hỏi đến nó.

-Vẫn chơi lẫn người tuyết ở công viên Mê Cung. _Anh

-Em không đưa em ấy về nhờ bị lạc thì sao? Công viên ấy rộng lắm!

Khải tỏ vẻ lo lắng nói. Thiên Ti thờ ơ với câu nói ấy cũng như đối với nó. Bởi anh cũng không quan tâm nó bị sao, mặc kệ nó.

-Cậu ấy thích ở lại nên em về trước. Với lại cậu ấy lớn rồi sẽ không lạc đâu, điện thoại để làm cảnh sao mà không gọi? Đồn cảnh sát cũng ở gần ấy thì lo

cái gì?

Thật bó tay với câu nói của Thiên Ti mà.

Lời nói này là thực sự thể hiện sự không quan tâm cũng như tính mạng của nó đối với anh. Liệu lời nói có đi đôi với hành động hay không? Mời các bạn đọc tiếp nội dung chương 13.2: Gặp bão tuyết - tớ là Thiên Chỉ Hạc.

~_~=====+|~||\$ {\$}\$}\$ {\$€\$>[[>>>[>>>_[]_[]_]*>[>>>]>>>[~>>>\$ \$

Đôi lời tâm sự của tác giả “mèo cặn”:

Mình cảm thấy truyện mình viết dạo này rất nhảm. Đường như các bạn không còn muốn theo dõi truyện của mình nữa. Mình muốn các bạn góp ý cho mình để mình biết chỗ nào không được tốt còn sửa lại. Còn những lời hay í đẹp, mặc dù mình thích lắm. Nhưng nó chỉ làm cho mình cảm thấy kém cỏi hơn khi những bạn bình luận không nói thật lòng mình ra để mình sửa chữa. Mình cảm thấy nản lắm. Mỗi ngày cứ ngồi rình rập các bạn vào bình luận để còn biết đường mà sửa. Sau khi đăng từng chương từng chương nên mình vẫn luôn hi vọng nhưng sự hi vọng ấy dường như càng ngày càng chìm xuống khi mình đợi mãi đợi dài cả cổ vẫn không thấy bóng ai bình luận. Mình nghĩ có lẽ sau chương này nên ngừng viết vẫn hơn. Cảm ơn vì đã lắng nghe những lời tâm sự của mình!!!

Bạn đang đọc truyện [Tfboys] Ngàn Con Hạc Giấy được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Gặp Bão Tuyết-Tớ Là Thiên Chỉ Hạc

Mình nghĩ lại rồi, cho dù mình nản vì không có ai cho mình ý kiến gì nhưng mình sẽ không bỏ dở truyện này đâu. Vì nó là cả một tâm huyết suốt mấy tháng nay của mình mà. Vì sao chỉ vì truyện nhỏ nhặt ấy mình phải bỏ chứ đúng không? Dù không có ai ủng hộ, không đọc truyện hay không cho mình một ý kiến đi nữa. Mình vẫn cứ mặt dày viết tiếp để thỏa mãn sự yêu thích thích viết truyện này.

Tối hôm ấy, Thiên Ti nhận được cuộc gọi của ba nó rằng tại sao nó không nghe máy có phải nó đang ở cạnh anh không? Anh trả lời:

-Dạ, cậu ấy không ở cùng cháu! Chắc giờ này cậu ấy đang ngủ ấy bác ạ! Để cháu qua phòng cậu ấy xem sao!

-Ừ, thế cháu sang xem hộ bác nhé! _Đầu dây bên kia nói.

Thiên Ti cúp máy, thở dài mệt mỏi đi sang phòng nó. Anh gõ cửa phòng nó nhưng không có một tí động tĩnh và dấu hiệu nào cho thấy nó ở trong phòng. Khi anh mượn chìa khóa ở dưới khu tiếp tân và mở phòng nó ra. Trong ấy hoàn toàn không có nó.

“Bảo Nhi, muộn vậy rồi tại sao cậu còn không chịu về chứ?”

Trong sâu thẳm tâm anh có một thứ gì đó rất sốt ruột, nó cứ thôi thúc anh phải đi tìm Bảo Nhi. Như nhắc nhở anh là sẽ có chuyện gì đó sẽ xảy ra đối với nó. Anh không nghĩ ngợi gì nhiều, quay trở về phòng lấy áo khoác rồi đi ra ngoài.

-Tối rồi mà Thiên Ti đi đâu thế nhỉ? Đại ca có biết không? _Vương Nguyên thấy Thiên Ti đi ra ngoài liền quay sang hỏi Khải.

-Em hỏi anh, anh biết hỏi ai? Anh đâu phải thánh mà đoán được em ấy đi đâu! Nghe nói tối nay bão tuyết sao í! _Khải nói rồi giục lấy gói khoai tây chiên từ tay Nguyên.

-Thế thì Thiên Ti ra ngoài trong lúc bão tuyết làm gì cơ chứ? _Nguyên bức xúc dành lấy đồ ăn của mình.

???

???

???

-Mệt quá đi! Sao cái công viên này đi nó lòng vòng vậy? Chẳng lẽ mình bị lạc rồi sao? Mình nhớ là lúc đi vào là lối này mà sao giờ lại quay trở về vị trí cũ nhỉ?

mèo: Chúc mừng chị vì đã quay trở về vị trí cũ! Không phải là “chả lẽ” đâu mà em khẳng định chị bị lạc rồi!

Nó than thở rồi rút cái điện thoại ra bặt nguồn lên không được. Trời đất quỷ thần ơi, sao lại hết pin vào lúc nước sôi lửa bỏng thế này chứ? Sao hôm nay sui sẻo quá vậy?

Tuyết đã bắt đầu rơi, gió càng ngày càng mạnh hơn, Thiên Ti sốt ruột xuống taxi chạy ra chốc nó lặn người tuyết hôm nay. Chỉ thấy một người tuyết đã hoàn thành, còn người thì không thấy. Rốt cục nó đã chạy đi đâu? Sao gọi mãi mà không nghe máy chứ?

Anh đi lòng vòng tìm nó trong cái rét của mùa đông.

-BẢO NHI, CẬU Ở ĐÂU? MAU TRẢ LỜI TÔI ĐI! _Anh hét lên.

Cảm thấy có chút gì đó hối hận vì đã bỏ nó lại một mình. Nó mới đến đây sao có thể biết đường mà về chứ? Giá như anh không để nó lại một mình, không lạnh nhạt đối với nó thì chuyện này sẽ không xảy ra. Giờ biết tìm nó ở đâu đây?

“Ông trời ơi, có phải con ích kỷ lắm không? Bảo Nhi bị lạc là vì con, vì con bỏ cô ấy lại mà cô ấy mới bị lạc. Con thật ích kỷ chỉ biết nghĩ cho mình mà không quan tâm đến người khác sẽ bị sao. Ông cho con một tia hi vọng nào đó đi! Với hi vọng sẽ tìm ra cô ấy nhanh hơn. Có được không?”

Thiên Ti nhìn lên bầu trời chỉ một màu đen tối om không một tia sáng, tuyết rơi lạnh toát da mặt anh nhưng anh không quan tâm chỉ mong một điều sẽ thấy nó. Tia hi vọng nhỏ nhoi ấy thật đã đến với anh...

Từ xa xa có một bóng người nhìn rất giống nó đi lù lù về phía anh. Trong lúc ấy anh cảm thấy rất vui, mặc dù không biết đó có phải là nó không nhưng anh vẫn hét lên:

-BẢO NHI PHẢI KHÔNG? SAO CẬU KHÔNG VỀ KHÁCH SẠN? CẬU CÓ BIẾT...

Chưa nói hết câu, người kia đã ngã xuống nền tuyết lạnh giá kia. Anh hốt hoảng chạy tới. Là nó, chính nó rồi, hóa ra anh không nhầm.

-Bảo Nhi, mau tỉnh lại! Đừng có ngủ...

Nó mơ màng nhìn người đang lay lay mình quả thực rất giống Thiên Ti, nó mỉm cười nói:

-Thiên Ti phải không? Xin lỗi vì đã nói dối cậu, tớ không phải Tử Diệp Thảo mà là...Thiên Chi Hạc. Tớ là fan cậu. Thật đấy!

Rồi ngất đi luôn. Nghe nó nói mà anh sững lại, nó là fan anh? Hóa ra cái hôm anh và nó ở trên phòng, nó đã nói dối anh nó là Tử Diệp Thảo, nó không muốn nói ra sự thật là vì gì chứ?

Bạn đang đọc truyện [Tfboys] Ngàn Con Hạc Giấy được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Chối Bỏ

Suốt đêm hôm ấy, nó sốt cao quá khiến anh phải thức nguyên đêm vì nó. Nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của nó, anh lại nhớ đến câu nói cách mấy tiếng trước.

“Tớ không phải Tử Diệp Thảo mà là... Thiên Chi Hạc. Tớ là fan của cậu! Thật đấy!”

Anh bắt giác mỉm cười, cô bé này thật ngốc mà! Trong tình cảnh ấy vẫn còn xin lỗi anh vì một chuyện nhỏ nhặt không đáng bận tâm đối với anh. Dù nó là fan ai đi chăng nữa hay không phải fan anh, anh vẫn sẽ coi nó như là bạn của mình.

-
-
-

Tỉnh lại sau một giấc ngủ dài, nó cảm thấy mệt mỏi vô cùng. Nó ngồi dậy bỏ cái khăn trên trán ra, bất ngờ thấy Thiên Ti đang ngủ ở bàn. Trong đầu nó liền nảy ra một ý nghĩ nào đó cũng như tự đặt ra câu hỏi cho bản thân mình.

“Hôm qua, Thiên Ti đã đưa mình về và chăm sóc mình suốt đêm sao?”

Nó nghĩ ngợi vu vơ, trong lòng có chút gì đó rất vui. Hóa ra, anh cũng quan tâm tới nó mà đi tìm nó và chăm sóc nó cả đêm.

Nó đứng dậy lấy cái chăn mỏng đắp lên người anh rồi đi làm vệ sinh cá nhân... Thấy anh vẫn còn ngủ, nó không muốn kêu dậy vì nó muốn ngắm anh khi ngủ.

-Nhìn đủ chưa?

Nó giật mình quay ngang quay dọc chả thấy ai, thế giọng nói ấy chả lẽ... Anh đã dậy từ lúc nó đi vào phòng tắm cơ nhưng vì mệt quá nên nhắm mắt ngủ một chút.

-Ai...ai? _ nó lúng túng nói rồi đi ra chỗ khác.

Thiên Ti nắm lấy tay nó kéo lại. Lúc ấy nó rất bất ngờ, tim đập loạn lên, mặt hơi ửng hồng, nghĩ đến chuyện gì đó không được “chong xáng” cho lắm sẽ xảy ra. Anh đặt tay lên trán nó, cảm nhận được nhiệt độ đã bớt nóng đi rất nhiều, anh bỏ tay ra rồi nói:

-Bớt sốt rồi!

Nó ngu ngơ nhìn hành động vừa nãy của anh rồi nói những điều nó đang thắc mắc ra với anh:

-Cậu đưa tớ về và chăm sóc tớ suốt đêm qua?

Nó hỏi, ánh mắt mong chờ câu trả lời sẽ thật khớp với dòng suy nghĩ của nó. Thiên Ti phớt lờ ánh mắt ấy mà trả lời một cách lạnh nhạt: “Không”

-Thế...thế sao cậu lại ở đây?

Nó cảm thấy có gì đó không đúng mà trong lòng có cái gì đó nhói nhói khi nghe câu trả lời của anh. Tại sao nó lại mong anh vì nó mà chăm sóc suốt đêm qua chứ? Chẳng lẽ lúc sắp cận sức, người nó mong chờ là anh ư? Khuôn mặt hôm qua với vẻ khấn trương ấy quả rất giống anh, chả lẽ nó trong lúc mơ màng mà nhìn lầm?

-Tôi nghe theo lời của anh Khải tới xem cậu có cần gì thì lấy cho cậu thôi! _anh

-Nhưng sáng nay cậu mới tới sao? _nó cố hỏi mặc dù đã biết trước đáp án.

-Ừ, trong trạng thái rất cần ngủ, _anh nói với giọng phàn nàn.

-Hôm qua là ai đã đưa tôi về đây? _cô hòng nó hơi ghen lại, đôi mắt như sắp phủ một lớp màng sương mỏng. Nó chờ đợi câu trả lời của anh.

Anh trầm tư một lúc rồi với về mặt rất tự nhiên không nhìn thấy sự khác lạ của người đối diện, nói:

-Cũng là anh Khải, anh ấy vì lo cho cậu mà đã tìm cậu.

-NÓI DỐI.

Nó đột nhiên hét lên, giọt nước không kịp ngăn lại mà lăn trên gò má. Nó không tin, không tin lời Thiên Ti nói mặc dù đó là sự thật, vì trong lúc ngất đi nó đâu biết ai đã tới cứu nó đâu, chỉ dựa theo trái tim nhỏ bé này mách bảo ai mới là người cứu nó thôi. Nhưng có một điều nó khẳng định là Khải còn rất nhiều việc cần giải quyết và Nguyên cũng sẽ phụ giúp Khải, làm gì có thời gian đâu mà đi tìm nó? Chỉ có một người có khả năng nhất đó chính là anh nhưng đã chối bỏ. Tại sao nó lại ghét sự lạnh lùng, thờ ơ của anh đến vậy chứ?

-Tôi không nói dối, anh ấy đã đưa cậu về trong tình trạng bất tỉnh không tin cậu đi hỏi anh ấy đi!

Anh vẫn dùng giọng điệu ấy nói một cách quả quyết. Nó đơ tại chỗ, hóa ra anh không nói dối, hóa ra điều anh nói lại là sự thật. Nó nói giọng chùng xuống:

-Vậy sao? Cậu ra ngoài đi, tôi muốn nghỉ ngơi.

Thiên Ti không nói gì lập tức ra khỏi phòng. Ngay lúc ấy, nó cảm thấy rất trống trải. Tại sao chứ? Tại sao nó lại không thể tin lời nói ấy của anh, mặc dù đây là sự thật? Nó vẫn có cảm giác như anh mới là người đã cứu nó lúc nó gặp hoạn nạn nhưng hà cớ gì anh phải chối một cách thẳng thừng, kịch liệt mà lạnh lùng như thế? Sự ngộ nhận đã làm cho nó cảm thấy mệt mỏi vô cùng.

Thiên Ti cảm thấy rất khó chịu khi đã nói dối một cách trắng trợn trước mặt nó, anh không sợ nó sẽ hỏi Khải sao? Không, anh không sợ. Nhưng khi thấy nó rơi nước mắt vì lời nói dối ấy, anh đã thấy có chút bối rối không biết phải ứng xử sao mới phải nữa. Anh cũng không biết tại sao anh lại phải nói dối mà không nói thẳng ra là anh cứu nó nữa. Chắc vì anh không đủ can đảm để nói ra sự thật với nó, vì anh vẫn hối hận vì chuyện ngày hôm qua. Nhưng anh đâu biết rằng lời nói dối ấy quá tàn nhẫn đối với nó chứ? Thà rằng anh nói ra sự thật chứ làm như vậy thật không lẽ nhìn nó khóc mà. Nhưng biết sao được đã lỡ nói rồi thì coi như đó là sự thật đi.

- - - - -

Mk không thể nào lược bỏ hết những sai sót khi viết truyện được. Hình như đang dẫn tới sự rườm rà, nhiều đối thoại hơn thì phải. Góp ý cho mình với! Help me!

Bạn đang đọc truyện [Tfboys] *Ngàn Con Hạc Giấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Mệt Mỏi

-Thiên Ti à, mình đi ăn cơm đi đói quá a~

Nguyên lẻo đẹo đi ra chỗ Thiên Ti kéo kéo anh phải đứng dậy đi ăn cơm với mình. Anh không nói không rằng vẫn ngồi im đọc sách, mặc dù cảm giác bị người ta kéo lặc lư rất khó chịu vẫn mà anh cứ bình thường như không.

-Nè, cậu bị cầm sao mà không trả lời tớ? Bộ cậu không nghe thấy tớ nói gì sao?

Nguyên hét lên, cậu cảm thấy rất bức xúc với tên lạnh lùng này. Lạnh thì có giới hạn thôi chứ, cũng phải biết cảm giác của người đang giao tiếp với mình chứ. Thiên Ti lười biếng nói:

-Phiền quá! Cậu đói thì đi ăn đi, tớ đọc nốt quyển sherlock holmes này đã. Đang đến phần hay thì chớ.

Nguyên xụ mặt, bĩu môi. Cảm thấy không dụ được Thiên Ti, cậu đi ra lôi kéo Tuấn Khải. Thực ra Thiên Ti cũng đọc sắp xong quyển sách ấy rồi nhưng mà anh không thích đi ăn cùng với Nguyên. Bởi một lý do rất đơn giản, mỗi lần ăn xong là anh phải trả tiền mà Nguyên ăn đâu có ít gì đâu. Mỗi lần kêu là phải đẩy hết cả bàn ăn ấy chứ. Dù nhà anh có giàu đến đâu thì làm gì có chuyện chi ra cả khối tiền để trả những khoảng ấy chứ. Tiết kiệm vẫn là ok nhất!

Bảo Nhi mệt mỏi ngồi dậy, đôi mắt đỏ sọng vì khóc sưng húp lên. Nó ngồi ôm chân, mặt áp vào hai đầu gối mà dụi dụi. Nó muốn tâm sự quá, muốn tâm sự với một ai thật hiểu mình. À, phải rồi! Nó còn có Ngọc Anh đưa bạn tri kỉ của nó cơ mà...

Nó lấy cái điện thoại ở bàn, điện thoại lạnh toát bởi nó quên chưa sạc pin. Bảo Nhi đứng dậy lấy củ sạc trong balô ra cắm vào ổ điện và sạc điện thoại. Nó bật nguồn lên, đợi một lúc cho điện thoại được 40% nó mới lên f nhắn tin với con bạn.

Kì thay, mỗi lần nó on thì Ngọc Anh off mà mỗi lần nó off thì Ngọc Anh on. Nhưng hôm nay lại khác, nó và Ngọc Anh như có thần giao cách cảm sao mà cùng on một lúc.

Sau một lúc tâm sự với Ngọc Anh, nó cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. Mặc dù đứa bạn ấy có hơi chút nóng tính khi nghe câu chuyện giả sử của nó (vì nó không muốn Ngọc Anh biết nó đã gặp Thiên Ti). Nhưng cuối cùng cũng khuyên nó một câu làm nó suýt khóc:

[Có thể người ấy không muốn mày biết ý tốt có họ nên mới giấu mày. Hoặc là sự thật là như vậy thì sao? Dù sao thì trong tình huống ấy mạnh mẽ mới là cách tốt nhất, chứ yếu đuối chỉ làm cho mình thêm mệt mỏi thôi! Thời thì, cuộc sống cũng có nhiều điều phức tạp. Tao cũng không biết nói sao cho mày hiểu nữa. Nhưng nếu cái giả sử này của mày là thật, nó đã làm cho mày khóc thì mày phải nói cho tao biết. Tao sẽ sang tận ấy xử lý cái tên khốn nạn nào dám làm mày khóc!]

Ôi, đứa bạn tốt! Nhưng nó đâu có ngu mà nói tên Thiên Ti ra. Con nhỏ này nói gì là làm được nên vì thế nó không dại mà để Thiên Ti bị dính líu đến chuyện này...

Đồng hồ đã điểm 12 giờ tròn rồi, Thiên Ti cũng đã có dấu hiệu *đói*. Anh để cuốn sách sang một bên, đứng dậy đi ra ngoài. Anh vô tình đi qua cửa phòng và bỗng nảy ra một ý nghĩ.

“Bảo Nhi đã ăn trưa chưa? Suốt từ tối qua đến giờ cậu ấy vẫn chưa ăn gì. Có lên gọi cậu ấy đi ăn cùng mình không? Nhờ cậu ấy ăn rồi thì sao?”

Trong suy nghĩ của anh, giờ lập ra hai phe đối nhau nên gọi hay không? Nhờ ăn rồi thì sao? Nó làm anh rất khó xử, anh chưa bao giờ phải suy nghĩ về nó nhiều như vậy. Điều này khiến anh không biết phải chọn cái nào tốt nhất để giải quyết suy nghĩ như đầù này đây.

Đến cuối cùng anh vẫn quyết định sẽ gọi nó.

cốc cốc

Tiếng gõ cửa vang lên, anh đợi người ra mở nhưng đợi mãi không thấy anh lại gõ tiếp. Chả lẽ nó không có trong phòng? Có thể nó đi ăn cơm rồi.

Anh cũng không suy nghĩ nhiều, đi luôn. Còn Bảo Nhi từ nãy tới giờ đeo tai nghe nghe nhạc nên không nghe thấy tiếng gõ cửa của Thiên Ti. Nó cũng cảm thấy đói, nhưng không dám đi xuống dưới kia ăn vì một lý do là không muốn chạm mặt với anh. Thà rằng chịu đói chứ quyết không muốn gặp anh, vì nó không đủ mạnh mẽ để nói chuyện với anh. Nó sợ nó sẽ lại khóc, nó sợ thấy sự lạnh lùng của anh. Hay nó về Bắc Kinh luôn bây giờ? Cứ quyết định vậy đi, đêm nay nó sẽ về Bắc Kinh...

Suốt cả ngày hôm qua, không thấy Bảo Nhi đâu, Thiên Ti thật sự rất lo lắng. Anh cũng đã nghĩ lại là sẽ nói ra sự thật với nó. Anh cất công sang phòng nó gọi to nhưng đáp lại anh chỉ là sự tĩnh lặng. Chả lẽ nó đã xảy ra chuyện gì rồi. Không thể nào, làm gì có chuyện đó chứ?

Trong lòng anh giờ rất rối bời, lo sợ thì nhau tràn ngập trong lòng anh. Anh sợ cái cảm giác ấy lắm.

Thiên Ti xuống phòng tiếp tân, hỏi cô nhân viên cho mượn chìa khóa phòng ấy và hay tin chủ sở hữu căn phòng ấy đã trả phòng từ hôm qua và đi rồi.

Bảo Nhi về Bắc Kinh một mình? Trong khi đó lại không hề nói gì với anh? Nó thực sự muốn tránh mặt anh đến vậy sao? Nó giờ đã chán ghét anh ư?

Anh lững thững về phòng như một người mất hồn, không biết đang đi về đâu. Thấy nét mặt của Thiên Ti như vậy, Nguyên và Khải vô cùng thắc mắc. Đã xảy ra chuyện gì sao? Anh lấy balô thu xếp quần áo và gọi điện vào số máy nào đó để đặt vé máy bay ngay lập tức về Bắc Kinh.

.

.

.

Kể từ lúc Bảo Nhi từ Trùng Khánh trở về nhà tới giờ. Nó không nói chuyện với ai, lúc nào cũng giam mình trong căn phòng bốn bức tường này.

Tình hình này có vẻ căng thẳng quá khiến ba mẹ nó rất lo lắng. Mẹ nó pha ly sữa nóng rồi bước lên từng bậc cầu thang và dừng lại ở trước cửa phòng nó. Bà gõ cửa và nói:

-Bảo Bảo, ra mở cửa cho mẹ nào.

Chỉ thấy một tiếng nói vọng ra của nó:

-Mẹ vào đi, cửa con không khóa!

Bà mở cửa đi vào, thấy bệnh tình của con gái yêu có vẻ rất nặng. Bà không khỏi xót xa cho tình cảnh ấy của con mình. Bà nhẹ nhàng đặt cốc sữa xuống bàn ngồi bên giường, xoa lên mái tóc đen óng mượt của nó và nói:

-Con có điều muốn tâm sự sao?

Nó lắc đầu. Bà thở dài, sinh đứa con gái này ra. Chăm sóc nó bao lâu nay, tính cách của nó sao bà không biết chứ.

-Con cứ nói ra đi, dễ trong lòng rất khó chịu!

Nó ngồi dậy, nhìn mẹ mình với ánh mắt đượm buồn và nói:

-Con không sao đâu mà mẹ. Chả qua con thấy mệt trong người thôi!

Nó cố gắng nở nụ cười nhưng nụ cười ấy nhìn như sắp méo vậy. Bà cũng không dài dòng gì nữa, hôn lên trán nó và nhắc nhở:

-Con uống sữa đi rồi đi ngủ *đưa ly sữa*

Nó nhận lấy và uống một hơi hết sạch. Mẹ nó mỉm cười nói:

-Con nghỉ ngơi đi, mẹ ra ngoài đây!

Bảo Nhi gật đầu nhìn mẹ khép cánh cửa phòng lại. Nó cũng thấy buồn ngủ nên nằm xuống ngủ luôn.

Bạn đang đọc truyện *[Tfboys] Ngàn Con Hạc Giấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.